

fazán -a m (â)

1. *velika ptica s pisanim perjem in dolgim repom: lov na fazane*
2. *dijak prvega letnika srednje šole: nestrpno smo čakali, da se znebimo vzdevka fazan*

Prvčki, s čim se bolj poistovetite?

Šalo na stran. Vogrinc vas je posvetil na našo Ledino. In skoraj prvo polletje je že za vami. Mate to, fajtajte dalje!

UVODNIK 2

MI, LEDINCI 4

ONI, PROFESORJI 8

KAJ DOGAJA 10

Beneški bienale
Krst fazanov
Vugiji
Ekskurzija v Toskano

SREDICA 18

Intervju s profesorjem Prhavcem: "Zanimivo mi je učiti dolgočasne stvari."
Intervju z LPS: "Naša evrovizijska izkušnja se je začela nepričakovano, spontano."
Dominantnost v partnerskih razmerjih
Dan v dijaškem domu
Skrivnost uspeha slovenskih športnikov
Aktivirajmo se!
Razsvetljenje, 101.
Kje pa ti živiš? V 116?

DOBRI, BOLJŠI, LEDINCI 44

Dominika Tekavc
Luka Urbanč

POEZIJA 48

MLADIKIN ZBOR 54

HOROSKOP 58

KVIZ ZA PROFESORJE 60

ZAKULISJE 62

IZJAVE 64

Saj smo vsi samo ljudje

BESEDILO:

Anja Kocjancič

ILUSTRACIJA:

Uma Freja Prosen

Lepo pozdravljeni, fazančki, sotrpini v četrtilih in vsi vmes. Najlepša hvala, da ste si vzeli čas za prebiranje mojih globokih misli.

Medtem ko to estetsko dovršeno revijo držite v rokah, je ves kaos že za nami. Verjamem, da smo bili prav vsi v tem »tako prazničnem decembru« pod stresom, nervozni, vedno bolj izmозgani in smo zdaj samo še utrujeni, ampak olajšani, da je norija mimo. Zagotovo se vsaj malo veselimo prihajajočih praznično obarvanih počitnic. Poskusimo se ob, žal, vsem šolskem delu, ki nas čaka, vsaj malo spočiti in početi tudi kaj samo zase, karkoli se nam med prazniki zalušta. Sicer si sama, okupirana z vsemi mogočimi stvarmi, v tem trenutku tega še ne morem povsem predstavljati, razmišljam pa vseeno, kako se bom počutila, ko bo tega konec. Utrujeno, ampak olajšano? Mislim, da olajšano le, če bom res dala vse od sebe, drugače pa malo razočarano.

Navsezadnje pa smo še vedno samo ljudje in ne roboti brez čustev. Velikokrat se mi recimo zdi, kako bi se mi bilo lažje učiti in se spopadati s stresom, če bi lahko v enem trenutku odklopila vse. Se samo usedla za mizo in delala. A takšna, kot kaže, nisem. Kar naenkrat se lahko znajdem v totalno neprijetnem mehurčku, kjer sem samo jaz, moje misli, ostalo ne obstaja. In zagotovo nisem edina. Smo si pa seveda vsi različni. Nekoga mogoče na polno preplavijo čustva, nekdo drug se sekira zaradi vseh najmanjših stvari, spet tretji pa se lahko kar prelevi v mrki kamen ter dela ure in ure.

Do kakšne ugotovitve pa postopoma prihajam? Odgovor bo zelo preprost, že velikokrat slišam,

ampak, šment, zato nič manj resničen. Ni se nam treba (toliko) primerjati z drugimi. Pri tem moramo seveda upoštevati, da se običajno s primerjanjem vedno postavimo v slabšo luč in tako se lahko nič hudega sluteča in povsem nedolžna primerjava izkaže za zahrbtno zadevico. Ampak naj si vsak enkrat reče: »Hej, ti, pa sej si čist kul. Si ena posebna, unikatna osebnica in v redu ti gre. Imaš pač svoje dileme in težavice. Nima veze, kako večje probleme ima lahko sosed poleg tebe. Nima veze, kako bolj sposoben se ti lahko zdi tisti odličnjak v drugi klopi ob oknu. To, kar doživljaš in prestajaš ti, je povsem veljavno, lahko pa si izbereš, kako boš s tem hendlal.«

In vedno obstaja tudi prostor za izboljšave. Saj smo samo ljudje. Če ti enkrat ne uspe, poskusi znova. Vedno, vnovič in vsakič znova. Nekomu uspe v prvem poskusu, tebi pa v stodvajsetem. Pa si zato kaj slabša oseba? Prav zagotovo ne. In bodimo ponosni, za božjo voljo! Česa vsega smo pravzaprav sposobni!

Vse lepo vam želim v prihajajočem letu. Kdo ve, mogoče pa vsak od nas doživi tako prerojenje. Ne bi bilo slabo, ha?

Srečno!

AMELIE NJOKI ŠULC, 1. C

Hofer ali Spar?

Hofer.

Sončni vzhod ali zahod?

Sončni zahod.

Črn ali moder kuli?

Črn kuli.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Prazgodovina, ker dinozavri.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Sam probavam uživati :)

Citat?

Short hair, don't care.

VERON ŠMARČAN, 1. A

Hofer ali Spar?

Definitivno Spar.

Sončni vzhod ali zahod?

Sončni zahod, ker ratajo lepši oblaki.

Črn ali moder kuli?

Modri kuliji.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Stari vek, ker so bli že takrt Rimljani ful razviti in jim je blo supr, pač nič jim ni falilo pa še top arhitekturo so imeli.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Ledina je top šola in folk je iskreno ful uredu, tko da v mojih očeh bojo nasledna 4 leta amazing. Sam mam pa kr težavo s prometom.

Citat?

You can't die a virgin, life fucks us all.

MANCA MAHNIČ, 2. B

Hofer ali Spar?

Pečjak?

Sončni vzhod ali zahod?

Sončni vzhod.

Črn ali moder kuli?

Črn, obvezno 0,5.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Antika, zaradi grške arhitekture in mitologije.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

A je kdo reku, da kej delam? ;)

Citat?

Love with no excuses and travel with no regrets.

(Oscar Wilde)

LEM LIČINA MRAK, 2. B

Hofer ali Spar?

Oba sta absolutno obupna, vendar ima Hofer krofe za 50 centov, in v kolikor so majhni, so vsak dan sveži in absolutno elitni!

Sončni vzhod ali zahod?

Zahod, saj je sončni vzhod prezgodaj.

Črn ali moder kuli?

Kuli mora biti moder, saj podpiram policijo!

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Kamna doba – obdobje razvojnega preoblikovanja človeka od skupnega prednika do mislečega človeka, uporabe ognja in preprostega orodja, izdelanega iz kamna, kosti ali lesa, čas preživljanja z nabiralništvom in lovom, obdobje začetkov kmetovanja po koncu zadnje ledene dobe ter prvih stalnih naselitev.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Absolutno vem; kdor pa se počuti izgubljenega, mu predlagam, da se obrne h Gospodu, saj je visok, vseveden in vam bo pomagal!

Citat?

Sem rahlo neprimeren.

IZABELA OSTANEK, 3. B

Hofer ali Spar?

Spar.

Sončni vzhod ali zahod?

Definitivno zahod; saj so vzhodi tudi lepi, samo so prezgodaj.

Črn ali moder kuli?

Črn, čeprav vedno pišem z modrim.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Grška antika, ker so imeli res mega arhitekturo.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Bi rekla, da kar vem.

Citat?

Oh my god, she's insane.

NEJC PAVLOVIČ, 3. C

Hofer ali Spar?

Spar.

Sončni vzhod ali zahod?

Vzhod.

Črn ali moder kuli?

Rdeč.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Visoki novi vek.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Ja to bomo pa še vidl.

Citat?

Success doesn't come to you, you go to it.

(Marva Collins)

ZOJA KOCELJ, 4. G

Hofer ali Spar?

Spar 100 %.

Sončni vzhod ali zahod?

Zahod. Komu se da tok zgori vstajati, da bi gledu vzhod?

Črn ali moder kuli?

Moder. Črna je preveč turobna barva.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Mislj, da sodobnost, ker je dejansko edina zadeva, k sm se jo v šoli naučila pr zgodovini v vsem svojem življenju, druga svetovna vojna. Ostalo je TEMA.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Ne, nimam pojma, kaj delam z lajfom. Mislj, a sploh ve kdo, kaj dela z lajfom?

Citat?

Če te zebe, pejt v kot, ker je tm 90 stopinj.

SAMO PODKRAJŠEK, 4. A

Hofer ali Spar?

Hofer.

Sončni vzhod ali zahod?

Vzhod.

Črn ali moder kuli?

Najraje moder.

Najljubše zgodovinsko obdobje in zakaj?

Mezozoik, še posebej pozna kreda.

Dinozavre imam rad.

Ali veš, kaj delaš z lajfom, in zakaj ne?

Nisem čisto prepričan. Življenje je bolj enostavno, če se z njim ne ukvarjaš preveč.

Citat?

Dober večer! (grof Drakula)

KATJA PAHLER ŠTEHARNIK, SLOVENŠČINA

Kakšno kavo pijete?

Črno, kratko.

Najljubši vic?

Vsi o zajčkih.

Galeb ali golob?

Golob, sem mestni človek.

Kreda ali pisalo za belo tablo?

Pisalo za belo tablo.

Najljubši čigumiji?

Orbit modri.

Citat?

Če nič ne tvegaš, največ tvegaš, ker ostaneš tam,
kjer si.

BLANKA TOMAC, ŠPORTNA VZGOJA

Kakšno kavo pijete?

Kar se kave tiče, imam najrajši kakav :-)

Najljubši vic?

Uf, vici o policajih zmagajo.

Galeb ali golob?

Galeb ... morje, sonce, počitnice ...

Kreda ali pisalo za belo tablo?

Kreda za ristanc.

Najljubši čigumiji?

Bazooka.

Citat?

Telo je temelj umskih sposobnosti in orodje duha,
zato mora biti krepko in zdravo.

(Jean-Jacques Rousseau)

Beneški bienale

BESEDILO:

Anja Kocjančič

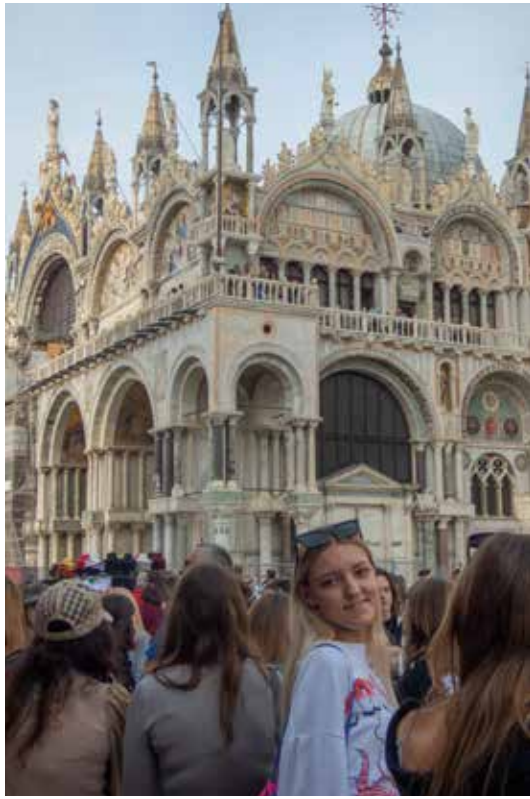
FOTO:

Uma Freja Prosen

V petek, 14. 10. 2022, se nas je kar nekaj dijakov iz različnih letnikov namesto v šolo odpravilo v Benetke, kjer je potekal že 59. Beneški bienale, ki je letos sodobno umetnost prikazoval pod skupnim naslovom Mleko sanj. Na dveh prizoriščih so bila predstavljena številna dela najrazličnejših sodobnih umetnikov z vsega sveta. Kot se spodobi, so prevladovale umetnine ženskih umetnic, predstavljajo se jih je kar 192.

Izlet je bil silno lušten. Do Benetk smo se iz pristanišča zapeljali z ladjico in se potem hitrostno sprehajali po omenjenih prizoriščih, saj je bilo na ogled preveč lepega, časa pa premalo. Verjetno smo se vsi spraševali, kaj naj bi pravzaprav pomenile prikazane inštalacije, a hkrati občudovali sposobnost umetnikov, da lahko na tako izviren način upodobijo probleme modernega sveta. Občutki, ki so se nam porajali, so bili začudenje, zanimanje, navdušenje in zgroženost, ko smo dojeli, da so bile kakšne upodobitve res nesramno pretresljive. Po ogledu smo se napotili na W, kjer smo umirali od lakote, a, ker se tako pač spodobi, z enim ušesom še poslušali zagretega vodiča, ki nam je razlagal o zanimivostih, povezanih s trgov. Potem smo trumoma zdrveli do najbližjih picerij in trgovin s spominki.

Bil je tak neobičajen, pester, sončen petek. Pa še kdaj!

Krst fazanov

BESEDILO:
Anaisa Sterle Laignel
FOTO:
Nika Žnidaršič

Nekega lepega deževnega četrтка se je odvijal eden od srečnejših dogodkov gimnazijskega koledarja, (bolj ali manj) svečan prehod osnovnošolskih duš v srednješolske vrste oz. krst fazanov. Skozi niz nalog so morali novinci dokazati, da so vredni dizajnerskih pikčastih nogavic, ki jih z velikim ponosom nosi cela šola.

Prva naloga je preizkusila njihovo medsebojno poznavanje, saj so se morali pod budnim očesom paznikov v tišini razporediti po abecednem vrstnem redu. Večina razredov je dokazala, da imajo njihovi pripadniki tako zmogljiv spomin, da pomnjenje cenovnih intervalov sirovih štručk (kar je življenjsko pomembno za vsakega ledinca) ne bo nobena težava.

Še vedno čakajoč v vrstah so se spopadli z novo nalogo, in sicer da drug drugemu s pomočjo vode in barvice nekam napišejo besedo skupnost. Ta del iniciacije je preizkusil, kako hitro si bodo sposobni zapisati domače naloge, ko bo zvonilo.

Skupina je močnejša od posameznika, je biološko načelo, ki še posebej velja v ledinskem okolju.

Pisanje besede skupnost jim je nekaj malega o tem principu že podalo, a čas je bil za osrednji preizkus: povezovanje v bolečini oz. z drugim imenom, dan in noč. Gre za igro, pri kateri ukaz noč pomeni počepni, beseda dan pa vstani. Seveda pa se zadeva z zamenjavami pomenov ukazov in triki zaplete. A očitno so jim šolske stopnice že dale nekaj športne vztrajnosti, saj je večina zdržala kar dolgo.

Za konec so se preizkusili še v kvizu s številskimi odgovori. Razred, ki se je najbolj približal točnemu odgovoru, je dobil največ točk. Vprašanja so seveda obsegala vse strašno pomembne podatke, ki jih mora dijak na Ledini poznati, kot so datum ustanovitve šole ter število koticov za druženje, rib v velikem akvariju in stopnic.

Po razglasitvi zmagovalnega 1. d je sledil slovesni zaključek, zaprisega. Med drugim so novinci obljubili, da bodo hodili po pravi, to je desni, strani stopnic, spoštovali profesorje in koticke na šoli prepustili starejšim. Po koncu so letošnji fazani polni zanosa odleteli v svet točno tako, kot so zaprsegli, boljši od poljancev.

Vugiji

BESEDILO:
Lunja Gabrič Bronič
FOTO:
Bor Matko

Za novopečene fazančke, da dobite vpogled, kaj pravzaprav to je. Vugiji so vsakoletna prireditev na koncu šolskega leta, ki jo organizirajo dijaki. Na Vugijih 2022 smo si lahko ogledali ogromno zanimivih in inovativnih nastopov ter posnetkov dijakov, v katerih so sodelovali tudi profesorji. Pridružil se nam je poseben gost, igralec in bivši ledinec Jure Henigman, ki ima glavno vlogo v seriji Gospod profesor, nastopil je pevec Marko Stanković, finalist šova Slovenija ima talent, kot vsako leto pa so podelili prav posebne nagrade, vugije. Prireditev sta sproščeno vodila Luka Milošević, lanski predsednik Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina, in Jaša Nika Petrovič, člani dijaške pa so skrbeli, da je vse teklo, kot mora.

Prejemniki vugijev 2022: Laura Hudobivnik in Rok Šantl – naj naravoslovca, Lana Slapal in Jaka Kambič – naj kulturnika, Hana Debeljak in Cris Veber – naj športnika, Sara Šega in Oskar Geržević – naj tutorja, Sandra Uranič in Boris Bovha – naj profesorja, Lina Škoda in Anej Grošičar – naj dijaka po izboru profesorjev, Neja Janežič in Luka Milošević – naj dijaka po izboru dijakov. Naj razred je postal lanski 2. g.

Jakob Ahlin in Ažbe Podlipec

8

9

Na fotografijah:

- 1 — Luka Milošević in Jaša Nika Petrovič
- 2 — Neja Janežič in Luka Milošević
- 3 — Sokolčice
- 4 — Naj razred 2. g (2021/22)
- 5, 6 — Jure Henigman, Ruben Belina, Roman Vogrinc, Helena Osterman
- 7 — Dijaška skupnost Gimnazije Ledina z mentorico Tamaro Možina Artač
- 8 — Jaša Nika Petrovič, Zara Kastelic, Zala Tretjak, Nika Anderwald, Filip Trivič
- 9 — Lori Sevšek

Ekskurzija v Toskano

BESEDILO:
Mojca Ivanovič Kopecky
Ažbe Podlipec
Zan Petek
FOTO:
Bor Matko

V četrtek, 6. 10. 2022, smo se dijaki 2. in 3. letnika v spremstvu štirih profesorice z avtobusom odpravili iz sive Ljubljane v barvito ter toplo Toskano. Italijanska pokrajina je znana po gričevnatem terenu, odlični kulinariki, vrhunskih vinih, čudoviti naravi, bogati zgodovini in kulturi, gostoljubju ter romantičnih mestecih.

Po vožnji, ki nas je peljala mimo Benetk, Ferrare in Bologne, smo se ustavili v enem najbolj znamenitih mest, Pisi. Tam smo si ogledali osrednji trg Campo dei Miracoli, ki je z znamenitim 56 metrov visokim poševnim stolpom, krstilnico in katedralo znan kot pomembno središče evropske srednjeveške umetnosti. Po krajšem sprehodu po prečudoviti Pisi smo si ogledali še Stolp lakote, kjer je Dantejev sestradani grof Ugolino della Gherardesca preživel svoje zadnje dni. Dan smo zaključili z obiskom zgodovinskega mesteca Certaldo, kjer smo se sprehodili po ljubkih ozkih uličicah in si ogledali rojstno hišo Giovannija Boccaccia, očeta novele.

Naslednji dan nas je pot peljala na vrh manjšega griča, v srednjeveško vasico Monteriggioni, ki je znana po popolnoma ohranjenem mestnem obzidju. Tam smo si ogledali zanimive stolpe, se sprehodili skozi s soncem obsijano vasico, bili popolnoma očarani nad razgledom in občudovali celo karavano t. i. vespice. Popoldne smo si ogledali središče centralne Toskane, Siena, ki je znana po svoji kulinariki, zgodovini, umetnosti, srednjeveški mestni krajini in konjskih dirkah. V prečudovitem mestu smo si ogledali znamenito gotsko katedralo iz belega, zelenega in rdečega marmorja, osrednji trg Campo, kjer se odvijajo konjske dirke, in hišo svete Katarine Sienske, zavetnice Italije in sozavetnice Evrope.

Tretji dan nas je avtobus popeljal do Volterre, obzidanega mesta na hribu, ki ima izjemno ohranjeno antično in srednjeveško podobo. Tam smo se ustavili le za kratek čas in si ogledali

rimsko gledališče ter stolnico. Večino dneva smo preživeli v San Gimignano, majhnem obzidanem srednjeveškem mestu, znanem tudi kot mesto lepih stolpov. Ogledali smo si 14 znamenitih stolpov, ki so bili zgrajeni zaradi rivalstva med sosedi (kdo je bogatejši), in glavni trg Piazza della Cisterna, ki je obkrožen s srednjeveškimi hišami in kjer stojita vodnjak ter svetovno znana Gelateria Dondoli. Mojster Sergio Dondoli nas je seznanil z razliko med sladoledom in gelatom ter z njegovo izdelavo, najbolj navdušeni pa smo bili nad pokušanjem nenavadnih okusov, kot so kostanj, malina z rožmarinom, sir z olivami, žafran, robida s sivko, paradižnik in pinjole. Dan smo zaključili s prekrasnim popoldanskim piknikom in obiskom stiskalnice olja, kjer smo imeli degustacijo oljčnega olja.

Zadnji dan smo imeli le en cilj, obisk zibelke renesanse, Firenc. V največjem toskanskem mestu smo bili navdušeni nad njegovo lepoto, zgodovino in kulturo. Ogledali smo si kopijo Michelangelovega Davida, katedralo s krstilnico, Neptunov vodnjak, trga Signoria in Santa Croce, arkade Loggia dei Lanzi, most Ponte Vecchio s palačo Pitti in najbolj obiskan italijanski muzej ter najstarejšo galerijo na svetu Uffizi, ki ima eno od najboljših zbirk italijanske umetnosti z deli Botticellija, da Vincija, Pittonija, Michelangela in drugih renesančnih umetnikov. Pozno popoldne smo se odpravili iz tople in gričevnate Toskane proti Ljubljani.

“Zanimivo mi je učiti dolgočasne stvari.”

Kateri je vaš najljubši spomin na srednješolska leta?

Ko sem ugotovil, da je nebo zgoraj in zemlja spodaj.

Kdaj ste se navdušili nad psihologijo?

Zdi se mi, da sem pri 15 ali 16 letih začel brati knjige, povezane s psihologijo, bolj znanih avtorjev, na primer Freuda. Poleg tega so se mi takrat začela postavljati vprašanja, ki so bila bolj ali manj psihološka. Na primer zakaj nekateri ljudje zelo veliki govorijo, in sicer v vseh situacijah, čeprav nimajo nič povedati, drugi pa ravnajo ravno obratno. Ali zakaj nekateri ljudje zmrznejo, ko morajo nastopati pred skupino, drugim pa je to totalna zabava.

Ste si od nekdaj želeli postati profesor psihologije?

To sem postal po naključju. Ko sem še študiral filozofijo, se je kolegica zbala, da ne more zavriniti ponudbe za službo na neki gimnaziji, ker bi ji sicer vzeli finančno podporo, zato me je vprašala, ali bi vskočil. Izpadlo je kar v redu.

Kakšne so vrline najboljšega profesorja?

Vprašanje izhaja iz precej bedaste predpostavke, da je to zgolj ena skupina lastnosti. Vprašanje je tudi, kaj je kriterij ocenjevanja, kakšen je način preživljanja pouka, koliko profesor nauči, koliko točk njegovi dijaki dosežejo na maturi ...

Katero snov najraje učite?

Ne vem, če obstaja kaj takšnega. Mi je pa zanimivo učiti dolgočasne stvari, ker potem poskušam poiskati nekaj takega, kar naredi vse skupaj vsaj malo zanimivo.

Kaj vas je prineslo na Ledino?

Najbrž to, da je bil razpis za profesorja psihologije ravno takrat, ko se mi je zdelo, da bi nekaj takšnega počel še naprej. In tudi to, da takratni ravnatelj med kandidati najbrž ni našel bolj hardcore ustreznega kandidata.

Kakšen je bil vaš prvi vtis o njej?

Po teoriji naj bi bil sicer prvi vtis pomemben, ampak realno pri meni to običajno ne deluje najbolje, tako da ne vem.

Kaj bi rekli o dijakih na naši šoli?

Da so po eni strani različni (absurdno bi bilo, če bi bilo 850 enakih), po drugi strani pa so večinoma precej podobni (npr. ne znajo živeti brez telefona, skoraj vse dijakinje imajo dolge lase, večinoma radi gledajo gejevske pornografske filme ...).

Kakšen bi po vašem mnenju moral biti razred, ki bi ga profesor z veseljem poučeval?

Ker so profesorji različni, je tudi odgovor na to različen. Večinoma imajo radi zainteresirane dijake, ki se slinijo okrog njih, z njimi sodelujejo,

Ledina ne bi bila Ledina brez profesorja Petra Prhavca, ki ga dijaki poznajo kot profesorja psihologije. Odlikujeta ga posebna karizma, s katero razlaga snov, in neobičajen humor, s katerim jo začini. V prostem času veliko potuje, zato nam je med drugim zaupal nekaj izkušenj s svojih potovanj. Povedal je tudi, kako je prišlo do tega, da je postal profesor, in razkril svoje mnenje o dijakih na šoli.

BESEDILO:

Ajda Osojnik

Ajša Jakoš Vasle

FOTO:

Dominika Tekavc

se učijo, delajo naloge, ne klepetajo med poukom in podobno.

Kaj vam gre na živce?

Najbrž je že kaj takšnega, ampak trenutno se ne spomnim ničesar.

V prostem času veliko potujete. Katera je najljubša destinacija, ki ste jo obiskali?

Ne razmišljam na ta način. Super mi je 5000 metrov nad morjem v Andih ali na Himalaji, zabavno pa je tudi ob Mrtvem morju, ki je pod morsk gladino. Fino je meditirati v kakšnem azijskem templju ali pa biti v rudnikih z zadrogiranimi rudarji, ki se igrajo z dinamitom. V Južni Ameriki je zanimivo, kadar me oropajo, zanimivo pa je tudi, ko me lokalni prebivalci vabijo k sebi in so hvaležni, če grem, čeprav so me prvič videli pred pol minute (npr. v Pakistanu, Bangladešu). Zanimivo je videti ženske, ki so zadovoljne, ker so obrezane, in moške, ki upajo, da jim bodo starši poiskali najboljšo nevesto. Skratka, svet je zanimiv in včasih tudi lep.

Opišite nam eno od potovalnih izkušenj, ki vas je povsem zaznamovala.

Dvomim, da obstaja kaj takšnega. Najbrž pa me je zaznamovalo to, da sem ugotovil, da sta Slovenija in Zahod zgolj eden izmed načinov življenja, zato je dobro, da grem večkrat proč od tod.

Kako pomembna se vam zdi provokacija v vašem osebem življenju in načinu razmišljanja?

Provokacija pomeni, da nekoga poskušam spraviti iz njegove omejenosti, temu se lahko reče cona udobja ali neudobja, na katero se je nekdo navadil. Za tem stoji dilema, ali imam pravico premikati ljudi, ampak tudi obratno, ali imam pravico, da jih pustim, da še naprej rijejo po svojem blatu.

Koliko jezikov govorite? Kako ste se jih toliko naučili?

Vprašanje je, kaj pomeni govoriti nek jezik. Če bi srečal koga iz stare Indije, ki bi govoril v sanskrtu, bi mu lahko povedal precej malo. Poleti pa sem v Južni Koreji sicer lahko govoril z domačini v njihovem jeziku, a se je to končalo, ko smo prišli do bolj zanimivih tem, kot so njihove fantazije ali doživljanje lastnega (ne)smisla. Upam, da bom čez par dni v Savdski Arabiji lahko vsaj približno govoril arabsko.

Kako bi izgledal vaš popolni vikend?

Tale »popolni« mi je pobral veselje, da bi odgovoril. Je pa marsikateri vikend v redu,

kar lahko pomeni zelo različno, vsi pa žal seveda ne.

Ali raje berete knjige ali gledate filme?

Ne vem, oboje je lahko dobro ali slabo.

Bi radi dijakom še kaj sporočili?

Da naj si sami poiščejo svoja sporočila.

“Naša evrovizijska izkušnja se je začela nepričakovano, spontano.”

Mlada, simpatična celjska zasedba LPS je s pesmijo *Disko* postala bolj prepoznavna z nastopom na *Emi*, še bolj pa seveda potem, ko se jim je uspelo uvrstiti v polfinale Evrovizije. Sestavljajo jo vokalist Filip Vidušin, bobnar Gašper Hlupič, Mark Semeja na električni kitari, na baskitari Zala Velenšek in klaviaturist Žiga Žvižej. Žal se nam ni uspelo srečati v živo, a je bilo njihovo mladostniško energijo in diskoritme mogoče začutiti tudi preko ekrana.

BESEDILO:

Anja Kocjančič

Lunja Gabrič Bronič

FOTO:

Arhiv LPS

Kako se je vse skupaj začelo, kako ste postali bend? Od kod ime Last Pizza Slice?

Vse skupaj se je začelo v Music roomu naše gimnazije pred približno petimi leti, ko je Žiga ustanovil bend LPS. Takrat je kratica pomenila nekaj čisto drugega, prav tako pa je bil cilj benda drugačen, kot je danes. Zares se je vse začelo lansko poletje, ko sta se nam pridružila Mark in Zala. Takrat je bend začel delovati resno in dobil aspiracije po ustvarjanju avtorske glasbe ter po nastopih na večjih odrih. Zala in Mark sta v bend vstopila ravno po nastopu prejšnje zasedbe na tekmovanju Špil liga, kjer je kratica LPS tudi dobila pomen Last Pizza Slice, na žalost pa to ime nima nobenega globljega pomena.

Zakaj ste se odločili za nastop na Emi freš? Nam lahko malce opišete svoje izkušnje tam in potem na Emi?

Za nastop na Emi freš smo se odločili zaradi Žigovega predloga. On nam je povedal za to tekmovanje in vsi smo se strinjali, da je to še ena super priložnost, da si pridobimo čim več novih izkušenj in malo povečamo svojo prepoznavnost. Na Emo freš smo prišli brez večjih pričakovanj, bili smo zelo veseli že tega, da smo sploh prišli v finale. Tam smo se zaradi takratnih koronskih omejitev lahko bolj malo družili s svojimi sotekmovalci, smo se pa zato na Emi toliko bolj.

Kako ste se počutili na tako velikem odru, kot je evrovizijski? Kako se sicer zberete in osredotočite pred nastopi?

Na evrovizijskem odru smo se počutili super, bili smo sproščeni, ker smo imeli res dolge priprave, veliko vaj in smo na odru zato res uživali. Seveda je bil prisoten tudi pritisk zaradi zastopanja države na tako velikem tekmovanju, a smo večino tega eliminirali z vajami. Pred nastopi si po navadi vzamemo nekaj časa, se pogovorimo, umirimo in povežemo, da lahko na odru pokažemo skupno energijo.

Vaša prepoznavnost se je vsekakor povečala po nastopu na Evroviziji. Koliko in kako je to vplivalo na vaše vsakdanje življenje?

Povečane prepoznavnosti smo vsekakor zelo veseli, je pa do neke mere vplivala na naše vsakdanje življenje. Večinoma nas zunaj prepoznajo, če nas je več skupaj. Smo pa vedno zelo srečni in se z veseljem slikamo ali podpišemo kak avtogram prijaznim ljudem, ki nam zaželiyo srečo in uspeh.

Kakšen vpliv imajo starši na vaše ustvarjanje?

Starši nas spodbujajo na naši glasbeni poti in nam vedno priskočijo na pomoč, ko jih potrebujemo, za kar smo jim tudi zelo hvaležni.

Kako poleg vseh medijskih obveznosti in glasbene kariere usklajujete šolo? Vemo, da vas je gimnazija prejšnje leto zelo podpirala. Kako je sedaj, ko ste na faksu?

Obveznosti na faksu nam seveda vzamejo zelo veliko časa. Trudimo se, da čez teden sami vadimo, konec tedna pa skupaj opravimo vse bendovske dejavnosti, tako medijske kot glasbene. Gimnazija Celje – Center nas še vedno izjemno podpira. Njena Vrata so nam vedno odprta, prav tako pa se lahko na vodstvo obrnemo za kakšen nasvet.

Načrtujete za naslednje leto kakšne koncerte?

Za naslednje leto načrtujemo imeti čim več koncertov, kjer bomo predstavljali svoje novo delo. Točnih datumov v tem trenutku še nimamo, a jih bomo redno objavljali na naših socialnih omrežjih.

Kako bi z nekaj besedami opisali svojo glasbo?

Definitivno gre za prepletanje različnih žanrov, ki so vseč posameznim članom. Rekli bi, da je mešanica indie rocka, funka in jazza. Naš glasbeni okus pa se še razvija in spreminja, svoj »sound« še iščemo.

Načrtujete kakšen album?

Vsekakor aktivno delamo na avtorski glasbi in stremimo k izdelavi albuma. Najprej bi radi izdali še kakšen singel, novega lahko pričakujete zelo kmalu, ves čas pa vaje namenjamo tudi pisanju novih komadov, tako da bo za album definitivno dovolj materiala.

Kateri so vaši najljubši slovenski in tuji izvajalci? Imate izvajalca, s katerim si želite zaigrati?

Radi poslušamo različne žanre, od izvajalcev pa so nam najljubši Hamo & Tribute 2 Love, Kokosy, Magnifico, Joker Out, Babooni, Abba, The Backseat Lovers, Greta Van Fleet, Nina Strnad, Lawrence ... S prav vsakim bi z veseljem stopili na oder.

Dominantnost v partnerskih razmerjih

BESEDILO:
Kristina Mihelič
ILUSTRACIJE:
Danaja Luštrik

Dominantnost kot osebnostno lastnost v sodobnem zahodnem svetu težko opredelimo kot zgolj pozitivno ali negativno, še posebej v kontekstu partnerskega razmerja. Slednje pomeni zelo intimen in tvegan odnos med dvema osebama, ki se razvija postopoma. V sodobnem svetu je osnova za gradnjo partnerskega odnosa privlačnost, ki se med dvema osebama vzpostavi na telesni, čustveni, intelektualni in moralni ravni.

Začetek odnosa pomeni postopno odcepitev posameznika od primarne družine, saj se ta namesto na starše bolj naveže na izbranega partnerja. Z njim prične ustvarjati močno in trdno vez, obenem pa postaja čustveno ter finančno osamosvojen od staršev.

Dominantnost kot osebnostna lastnost

Dominantnost je lahko rezultat družbeno določenega vedenja, lahko pa je tudi osebnostna lastnost – kadar jo obravnavamo kot tako, je težje določiti njen izvor, saj so osebnostne lastnosti celoten sistem duševnih, vedenjskih in telesnih značilnosti posameznika. Nanjo torej vplivajo tako genetika kot tudi dejavniki okolja. Za tipično dominantno osebo sta značilni energičnost in zgovornost zaradi njene močne želje po prevladi v izražanju mnenja ter po prevladi v družbi in odločanju. Dominantne osebe običajno čutijo visoko raven motivacije in aktivno posegajo po višjih položajih, ker jih privlačita moč ter nadzor, ki ju ti položaji omogočajo.

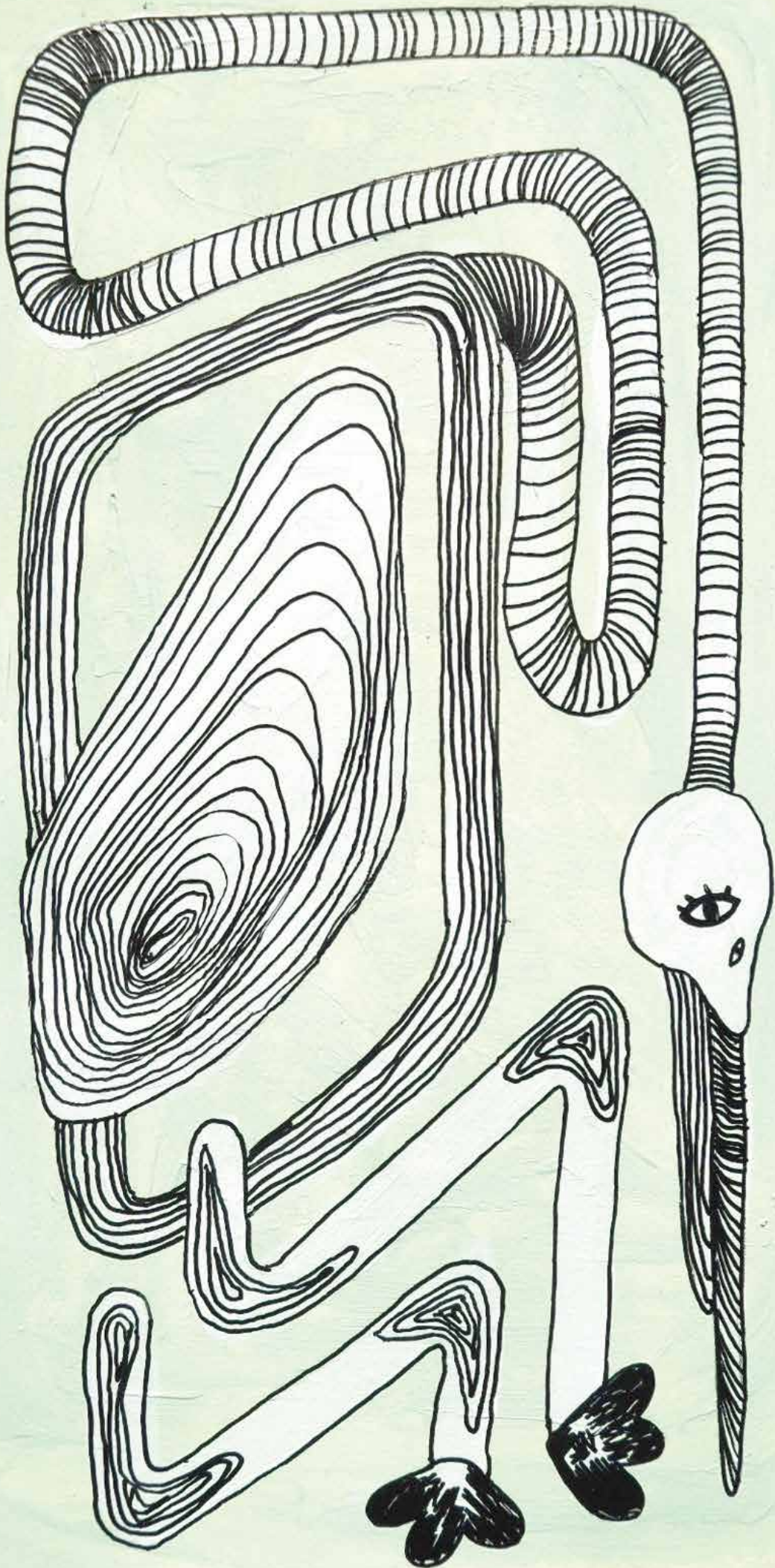
Zgodovina dominantnosti v partnerskih razmerjih na Zahodu

Partnerski odnos v preteklosti ni vedno temeljil na privlačnosti in ljubezni. Ujemanje med bodočima

partnerjema ni bilo bistvenega pomena, večina zvez pa je bila sklenjena na podlagi pogodbe. Dominantnost se je izkazovala v obliki nadvlade moškega spola nad ženskim, kar imenujemo patriarhat. To vlogo je moškemu dodelila družba preko načina življenja, stereotipov, norm in pravil. Ženske so morale biti odgovorne za vzgojo otrok, zaradi fizične šibkosti pa so jim bila dodeljena lažja opravila. Pričakovalo se je, da bodo nežne, čustvene in vdane svojim partnerjem, katerih glavna naloga je bila priskrbeti hrano in poskrbeti za družino.

Vse do predindustrijske družbe je v Evropi moški veljal za agresivnejšega in dominantnejšega od ženske, ki mu je bila skupaj z otroki podrejena. Patriarhat je v času industrijske družbe v Evropi, skupaj z oblikovanjem moderne meščanske družine, za ženske postal še represivnejši. V javnosti niso mogle delovati, omejene so bile na dom in gospodinjstvo.

Konkretnejše spremembe na tem področju so se začele dogajati v drugi polovici 20. stoletja. Obdobje bi lahko označili kot osvobajanje žensk izpod tradicionalne spolne vloge in njihovo individualizacijo na poti k večji enakopravnosti z moškimi. Ženske so se v opazno večjem številu zaposlovale, izobraževale, poglobljale vase in v lastno osebnost ter prenehale slediti tradicionalnim normam. Tradicionalne družbene oblike in vezi so začele razpadati, kar je onemogočilo ohranitev tradicionalne podobe dominantnosti. Kljub temu da se je razmerje moči med spoloma od začetka individualizacije bolj uravnotežilo, dominantnost v različnih oblikah v sodobnih partnerskih razmerjih še vedno pogosto srečujemo.

Sodobno pojmovanje dominantnosti v partnerskih razmerjih

Za osebe z visoko mero dominantnosti je značilno, da so v partnerskem razmerju samozavestne, pogosto celo sebične in da so za pridobitev občutka prevlade pripravljene zanemariti čustvene, psihološke ter fizične potrebe svojih partnerjev. Dominantnost bi po mnenju nekaterih strokovnjakov lahko poimenovali »socialna potentnost« z definicijo »biti rad glavni« in je značilnejša za moški spol. Želja po prevladi in občutek superiornosti lahko hitro povzročita frustracije partnerjevih življenjskih ciljev ter želja. Zato ni presenetljivo, da se dominantnost negativno povezuje s prilagoditvijo na partnerski odnos po poroki. Takšna dinamika lahko sproži še več konfliktov med partnerjema, zato je v takšnem odnosu komunikacija ključnega pomena.

V nekaterih primerih dominantnost ni več zgolj osebnostna lastnost, temveč se pojavi kot patološka simptomatika. Najpogosteje je prisotna pri osebah z narcisoidno osebnostno motnjo. Takrat je tako za posameznika kot za njegovega partnerja dominantnost še posebej težavna in lahko vodi do še večjih stisk v partnerskem odnosu.

Za osebe z narcisoidno osebnostno motnjo so značilne pretirana zagledanost vase, velika potreba po dominantnosti in nagnjenost

k ekstravertiranosti. V partnerskem odnosu so velikokrat posesivne, nezveste in ljubosumne. Potrebujejo več pohval in potrditev kot ostali, da se dobro počutijo. Poleg tega običajni komplimenti za osebe z narcisoidno osebnostno motnjo niso dovolj dobri, zato vstopajo v partnerske (in druge) odnose z ljudmi, ki so pripravljene pogosto izražati pohvale. Razmerje z osebo z narcisoidno osebnostno motnjo je zelo enostransko in odvisno od tega, kaj vse je »občudovalec« pripravljen zanjo storiti.

Zakaj izbiramo dominantne partnerje

Prvi razlog, da osebe izbirajo dominantne partnerje, je, da ima dominantnost kot osebnostna lastnost v razmerju veliko prednosti, če ustreza obema partnerjema. Glede na nekatere opravljene raziskave so dominantni partnerji pogostejša izbira pri ženskah, ki hrepenijo po vznemirljivosti ali imajo premalo izkušenj. Tudi anksiozne posameznice so bolj nagnjene k dominantnim, celo nasilnim partnerjem. Dominantni partnerji so za posameznice z anksioznostjo privlačni, ker so odločni, prepričani vase in navzven delujejo neustrašni. Te osebnostne lastnosti ženskam dajejo občutek, da so ob njih varne in zaščitene.

Glede na preteklost dominantnosti, ko je bila na Zahodu ta lastnost družbeno pogojena, bi lahko kot enega od razlogov za izbiro dominantnega partnerja navedli tudi pričakovanja družbe, ki moškega

podzavestno še vedno postavljajo na superiorno pozicijo. Moški so v zgodovini namreč veljali za normo oz. vzorec, po katerem naj bi se zgledovala ženska, ki je bila označena kot drugi spol.

S hierarhičnostjo odnosov so se tako oblikovali odnos moči moških nad ženskami in spolni stereotipi v korist moškega spola. Tako lahko sklepamo, da tudi danes nekatere ženske zase raje izberejo dominantnega partnerja, da bi ugodile spolnim stereotipnim prepričanjem.

Za konec

V različnih oblikah je dominantnost prisotna v vsej zgodovini človeštva, spremenile pa so se njene oblike in tekom časa so bile v ospredju različne plati. Na oblikovanje dominantne osebnosti vpliva več dejavnikov, kot sta okolje in genetika, pri ustvarjanju odnosov pa imata pomembno vlogo še zgodnje otroštvo ter stil navezanosti, ki vplivata na iskanje partnerja in na odnos z njim.

V psihologiji odnosov je na področju dominantnosti še veliko prostora za dodatne raziskave, predvsem zaradi hitro spreminjajoče se družbe. Veliko teorij, predstavljenih v članku, je bilo proučenih v našem, evropskem kulturnem okolju, ki se zelo razlikuje od kulturnih okolij po svetu, zato ga ne smemo označiti kot standardnega. Ključno je boljše razumevanje dominantnosti v različnih kulturah, ki bi omogočilo posploševanje in uporabo spoznanj v različnih okoljih.

Dan v dijaškem domu

BESEDILO:

Tara Medjo

FOTO:

Uma Freja Prosen

Pozdravljeni, dragi ledinci in ledinke! Večina vas najbrž to bere v udobju domače postelje, na kavču v dnevni sobi, v maminem naslanjaču ..., medtem ko vam jaz pišem v svoji sobi v dijaškem domu, pokrita s cimrino odejo, saj sem svojo ta teden pozabila doma.

Moj običajni teden se začne v nedeljo, ko pridem s kovčkom sveže opranih oblačil v Ljubljano, saj pralnega stroja tukaj nimamo. Na vhodu pri varnostniku naznanim svoj prihod vzgojitelju s čipiranjem in se napotim v svojo sobo. Ko vtaknem ključ v ključavnico, so vrata še zaklenjena: »To! Moje cimre še ni. Imam nekaj časa zase, preden se bova spet stiskali v sobi, veliki 3 krat 7 metrov. Ampak, saj jo imam rada.«

Razpakiram stvari in grem proti biljardni sobi v stavbi A. Že od daleč slišim pesem Bad boy, ki se vrti na velikem zvočniku JBL od nekega Mateja iz Loškega Potoka, zato vem, da je tam veliko ljudi. Ob 21.45 pride vzgojiteljica, ki nas pošlje vsakega v svojo stavbo (imamo tri: A s fanti in dekleti, B z dekleti in C s fanti). Nato se oblečem v kopalni plašč in želim pod tuš, ampak so vsi trije zasedeni, tako da se napotim nazaj v sobo (imam jo nasproti tušev, tako da ni problema). Ko končno dobim prosto mesto, zaslišim: »Tara, si tukaj?«. Ah, to je samo vzgojiteljica, ki preverja prisotnost. Obe s cimro sva pripravljene na spanje (ura je 22.30), ampak naju premami še klepet o vikendu, zato zaspiva ob 23.00. No, vsaj želiva si, a ne gre, saj najine sosede gledajo novi Top Gun.

Zjutraj me budilka zbudi ob 6.45. Ker cimra še spi, svojo jutranjo rutino opravim v skupni kopalnici. Da je ne zbudim, ko iščem hlače, si pomagam s svetilko na telefonu. V jedilnici si naredim dva kruha z maslom in marmelado, ju dam skupaj in zapakiram

za šolsko malico, da tako prihranim tista dva evra in pol, ki bi ju sicer zapravila za Hoferjev burek. Slušalke v ušesa, pet minut in že sedim v svoji učilnici.

Po šoli grem po navadi v domski fitnes v stavbi C. Cel fitnes samo zame ... No, vsaj deset minut, saj potem vedno pride pet fantov s svojim glasnim zvočnikom. Hvala bogu, da imam zvočno odporne slušalke, da mi ni treba poslušati tistih kecek hardstyle pesmi. Po treningu grem na kosilo. Že na poti do jedilnice pogledam na spletni jedilnik: »To! Špageti s paradižnikovo omako!« Ker ne želim jesti sama, pokličem cimro, ki mi vedno, če ni zaposlena s popoldanskim spancem, z veseljem dela družbo, kadar grem jest kasneje kot ona. Po kosilu naredim nekaj malega za šolo in že moram na uro petja. Končam ob 15.45 in tako še ujamem učne ure, ki se začnejo ob 16.00 in trajajo do 17.30. Tokrat pa na poti nazaj skočim še v trgovino po kosmiče, saj bodo za večerjo nabodala z melancani, ki jih res ne maram. Skoraj sem že v domu, ko dobim cimrino sporočilo: »Kje si? Vzgojitelj sprašuje po tebi.« Pa dobro no, samo po kosmiče sem šla. Sicer niso tako strogi glede učnih ur, med katerimi moramo biti vsi v sobah in delati za šolo, ampak na začetku leta je treba vzpostaviti nek osnovni red.

Običajno se učim do 18.00. Prostora imam bolj malo in tudi cimra čisto preveč glasno tipka svoje poročilo za biologijo, zato grem raje v učilnico na koncu hodnika. Tam imam končno mir in prostora, kolikor hočem. Vmes si vzamem odmor za stranišče, ampak ker so vsa tri v mojem nadstropju polna, saj večina tam sedi po 20 minut in gleda Tik Tok, moram dve nadstropji nižje. Po koncu učenja grem za slabo uro vadit kitaro. Da ne motim ostalih, grem v glasbeno sobo v stavbi C. Po večerji gremo z dekleti do

biljardne sobe, ampak ker je tam preveč ljudi, se raje odpravimo na igrišče, kjer igramo košarko in odbojko.

Ob 20.30 se spomnim, da nimam sendviča za jutrišnji športni dan, zato grem do svojega vzgojitelja. Razložim mu situacijo in prosim za hiter izhod, saj moramo biti sicer do 21.00 vsi v domu. Če bi bil kdo rad dlje zunaj ali ima redne obveznosti do poznih ur, se to ureja z izhodi. Seveda mi ga prijazno odobri in nato hitro skočim na Bavarski dvor po svojo malico. Ko pridem

nazaj, imam srečo, da je prost ravno še en tuš, saj bi sicer zagotovo čakala vsaj 20 minut. Umijem si zobe in se oblečem v pižamo ter pripravim vse potrebno za naslednji dan. V sobo pride soseda s konca hodnika, s katero se z mojo cimro ves čas druživa. Ampak ob 22.15 na vrata že potrka vzgojiteljica. Okrog 22.30 se s cimro odpraviva spat, ampak se, seveda, spet zaklepetava. Nič za to, saj zjutraj tako ali tako vstaneva največ pol ure pred poukom, kar je ena največjih prednosti dijaškega doma.

Skrivnost uspeha slovenskih športnikov

Slovenija je majhna država, a ima kljub temu zelo veliko vrhunskih športnikov in športnic. Znana imena, kot so Tadej Pogačar, Primož Roglič in Janja Garnbret, pogosto polnijo naslovnice tujih medijev, nedavno pa smo spremljali tudi izvrstne uspehe naše košarkarske ekipe na evropskem prvenstvu v košarki. Marsikdo se zato sprašuje, kako je mogoče, da je lahko tako majhen narod tako uspešen in vsestranski na športnem področju.

Razlogov za to je več, kot prvega pa je smiselno izpostaviti geografsko raznolikost Slovenije. Naša država kljub svoji majhnosti združuje različne tipe pokrajin. Tu se stikajo alpski, mediteranski, kraški in panonski svet, imamo pa tudi dostop do Jadranskega morja. Zaradi majhnih razdalj je narava dostopna vsem, saj je iz središča Slovenije v dveh urah mogoče priti na različne konce države.

Slovenija ima dobro urejeno športno infrastrukturo, ki je ljudem tudi dostopna. Šolske telovadnice so v popoldanskem času pogosto namenjene športnikom in rekreativcem. Športne dejavnosti niso brezplačne, a jih velikokrat finančno podprejo

lokalne skupnosti in sponzorji, v klubih pa je veliko tudi prostovoljstva. Primer dobre športne infrastrukture je Planica, kjer so prvo skakalnico zgradili že leta 1934. Danes je tam moderen športni center, ki odseva znanje slovenskih oblikovalcev, inženirjev in drugih strokovnjakov. Planica je tako postala simbol drznega pristopa, naravne lepote in svetovno priznane dediščine.

Imamo tudi bogato športno tradicijo, ki sega v čas krepitve narodne zavesti v 19. stoletju, ko je imela pomembno vlogo gimnastika. Začetek organiziranega športa sega v leto 1863, ko je bilo po zgledu Čehov 1. oktobra ustanovljeno prvo telovadno društvo Južni Sokol. V začetku 20. stoletja sta bila tako v ospredju sokolsko in orlovsko gibanje.

Gimnastika je bila po zaslugi Leona Štuklja in Mira Cerarja dolgo eden najuspešnejših slovenskih športov na olimpijskih igrah, danes pa so pri nas v ospredju drugi športi. Slovenska himna je bila na olimpijskih igrah prvič predvajana 23. septembra 2000, in sicer veslačema Iztoku Čopu in Luki Špiku

ter strelcu Rajmondu Debevcu. Od takrat pa se slovenski seznam medalj in izjemnih dosežkov le še podaljšuje.

Večje države imajo v primerjavi s Slovenijo več vrhunskih športnikov. V Ameriki se na primer z vsako disciplino ukvarja več tisoč športnikov in jih je vsaj nekaj uspešnih na pomembnih tekmovanjih. Vsak tekmovalec, ki mu ne uspe, se zaveda, da je za njim še veliko drugih športnikov, ki čakajo na svojo priložnost. Slovenci pa imamo vrhunskih športnikov manj, zato je za nas vsak od njih pomemben.

Na športnem področju slovimo kot marljiv in dokazovanja željan narod, zato se športniki zavedajo pomena kritike in nenehnega izboljševanja. Najuspešnejše slovenske reprezentance temeljijo na igralcih, ki se že dolgo poznajo in so prijatelji, njihova medsebojna povezanost pa je pogosto tudi ključ do uspeha.

Slovenci smo zelo radi aktivni. Kar dve tretjini prebivalcev se rekreativno ukvarjata s športom,

več kot 7000 ljudi pa je kategoriziranih športnic in športnikov. Najbolj priljubljene aktivnosti poleti so kolesarjenje, pohodništvo in tek. Vsako leto mediji poročajo o večji udeležbi na Ljubljanskem maratonu in DM teku za ženske. Pozimi je priljubljeno smučanje, vendar se ljudje zaradi visokih cen smučarskih kart vse bolj zanimajo za turno smučanje in tek na smučeh.

Država se zaveda, da je šport v naši naravi, zato je pred dvema letoma športu namenila svoj praznik. Državni zbor je na pobudo Olimpijskega komiteja Slovenije 23. september razglasil za dan slovenskega športa. Nacionalni praznik, ki ni dela prost dan, slavi šport v najširšem smislu, od prvih otroških korakov na športnem igrišču do vrhunskih športnih dosežkov, predvsem pa poudarja pozitiven vpliv športa na zdravje.

Aktivirajmo se!

BESEDILO:

Nika Cebin, prof. kemije
Petra Džeroska

FOTO:

Betka Burger, prof. infor.
Bor Matko

Erasmus+ je program Evropske unije, ki podpira izobraževanje, usposabljanje, mlade in šport v Evropi. Naslov projekta Erasmus+, ki v letošnjem šolskem letu poteka na Gimnaziji Ledina, je »Aktivirajmo se!«. Njegov namen je povečati motivacijo dijakov za aktivnosti v obšolskih in s tem tudi šolskih dejavnostih ter skrb zase. Tako imajo dijaki možnost krepiti samopodobo in odkrivati svoja močna področja.

Profesorici na Irskem

V drugem tednu septembra sta profesorica kemije Nika Cebin in profesorica informatike Betka Burger namesto na Ledini dneve preživljali kar na Zelenem otoku. Bili sta v kraju Rush v bližini Dublina, na šoli St. Joseph Secondary School, kjer sta sodelovali v učnem procesu in se tako seznanili z irskim šolskim sistemom. Udeleževali sta se različnih aktivnosti in prisostvovali na delavnici, kjer se je osem učiteljev pripravljalo na izpeljavo projekta na temo STEAM (Science, Technology Engineering, Art, Mathematics) and Sustainability s tremi partnerskimi šolami s Finske, Poljske in Nizozemske.

Razloge za delovni obisk na Irskem je profesorica Cebin predstavila takole: »Z Betko sva se opogumili za sodelovanje v projektu, saj sva si bili enotni, da bova dobili izkušnje ter dodatna znanja na osnovi dobre prakse, torej da bova opazovali učinkovitega šolskega učnega procesa. In ker je znano, da irski izobraževalni sistem uživa svetovni ugled, se nama je priložnost za tamkajšnje izobraževanje zdela enkratna. Naučili sva se veliko o irski zgodovini, kulturi in ljudeh, katerih prijaznost naju je navdušila.«

Irski šolski sistem se deli na tako imenovani junior cycle, to je nižji cikel, kjer so učenci stari med 12 in 15 let, ter senior cycle – višji cikel, kjer so učenci

stari od 15 do 18 let, kar bi lahko enačili z našim srednješolskim izobraževanjem.

V višjem ciklusu imajo dijaki najmanj sedem predmetov, med katerimi so irščina, angleščina in matematika, preostali štirje predmeti pa so s področja tujih jezikov, naravoslovja, podjetništva in humanistike. Njihov obvezni urnik je sestavljen še iz športne vzgoje, informatike in verske vzgoje. Dijaki svoje srednješolsko izobraževanje zaključijo po opravljenih zaključnih izpitih iz šestih predmetov. Število kreditnih točk, ki jih dosežejo, pomeni tudi merilo za vpis na fakulteto.

Zanimivo je, da med šolskim letom ni ocenjevanja znanja, temveč je več časa namenjenega projektnemu delu in raziskovalnim nalogam, ki niso del obšolskih dejavnosti, ampak so vključene v redni pouk. Več je učenja izven učilnice in načrtovanega terenskega dela, kar dopušča tudi ugodna lokacija, saj je šola v neposredni bližini obale. Velik pomen se pripisuje aktivnemu evropskemu državljanstvu, imajo namreč izbirni predmet evropske študije, pri katerem spoznavajo Evropo. Pri pouku poudarjajo kritično mišljenje in opredelitev do aktualnih tem, kot so trajnostni razvoj, podnebne spremembe in migracije.

Vsak dijak na začetku šolskega leta dobi rokovnik, kjer so zapisani moto šole, nagovor ravnatelja, urnik, datumi dejavnosti, ki bodo potekale v šolskem letu, obenem pa rokovnik služi tudi za samoevalvacijo dijakov, kar deluje res motivacijsko. Šola je zelo aktivna na številnih področjih ter kot mešana in večkulturna slovi po odprtem in strpnem duhu.

Profesorica Cebin še dodaja, da sta »Irsko spoznavali skozi oči mladih, skozi oči učiteljev in irskega prebivalstva. To je bila dragocena izkušnja.«

Dijaki v Belgiji

Skupaj s tremi dijaki, Izo Izabelo Jarc, Borom Matkom in Jakobom Hrenom, sem se v tednu od 23. do 29. oktobra s profesoricama Andrejo Pavle Jurman in Mojco Lotrič udeležila izmenjave Erasmus+ v Belgiji, kjer smo se imeli odlično. Obiskali smo šolo Sint-Jozef Humaniora, se flamskim dijakom pridružili pri pouku, se udeležili drugih dejavnosti in raziskovali majhno, a prikupno mesto Brugge. Še vedno ne morem verjeti, da je bilo vse skupaj resnično.

Kaj te je motiviralo za udeležbo na izmenjavi?

Ko sem dobila možnost za prijavo, sem takoj vedela, da bi bil teden dni v Belgiji izjemna in edinstvena izkušnja, kjer bi vzpostavila nove stike in prijateljstva ter krepila svoje socialne veščine. Zame bi bila izmenjava tudi osebna preizkušnja, saj imam z novimi in neznanimi zadevami zaradi Aspergerjevega sindroma pogosto težave. V upanju, da bom sprejeta, sem se prijavila na izmenjavo in v roku enega tedna prejela odločitev o izboru kandidatov.

Kaj je bil namen izmenjave?

Pet dni smo bili vpeti v aktivnosti na eni izmed štirih flamskih šol, ki poseben poudarek namenjajo nadarjenim in motiviranim dijakom. Spremljali smo pouk in sodelovali pri učnih urah. Vključeni smo bili tudi v različne občolske dejavnosti. Te so bile izbrane glede na močno področje posameznikov ali na njihovo vključenost v podobne vrste aktivnosti na naši šoli in glede na nabor aktivnosti, ki jih šola v okviru tega področja ponuja. Z vsem tem smo razvijali in krepili socialne kompetence, sporazumevanje v tujem jeziku ter samoiniciativnost.

Kje ste bili nastanjeni?

Bivali smo v manjšem hotelu, od katerega je šola oddaljena le pet minut. Sobe, ki smo si jih razdelili po dvojicah, so imele – na naše (prijetno) presenečenje – skupno teraso, kjer smo se zvečer dogovorili o vseh podrobnostih naslednjega dne. Soba, ki sem si jo delila z Izo, je bila precej prostorna in udobna, a so bili dnevi tako polni najrazličnejših aktivnosti, da v njej pravzaprav nisva preživeli veliko časa. Z izjemo prvega dne smo si zjutraj privoščili pojedino v restavraciji hotela in se z zadovoljnimi želodci odpravili dnevu naproti.

Če primerjaš pouk v Belgiji s poukom pri nas, kakšne so podobnosti in razlike? Kako se šola Sint-Jozef Humaniora razlikuje od Gimnazije Ledina in kaj te je

najbolj presenetilo? Ima belgijska šola v primerjavi z Ledino kakšne prednosti?

Zdi se mi, da je največja razlika med belgijskimi in slovenskimi šolami ta, da so belgijski dijaki manj obremenjeni s stresom zaradi ocen. Pravzaprav sploh nimajo konkretnih ocen, temveč uspeh beležijo na podlagi odstotkov. Seveda ne trdim, da belgijski dijaki niso pod stresom, a je ta očitno manjši, zato so posledično bolj motivirani in v šolah raje pridobivajo nova znanja.

V razredu je dijakov manj, zato profesorji lažje izvajajo pouk in spodbujajo njihovo sodelovanje. Pouk se začne nekoliko kasneje, a traja kar do štirih oz. petih popoldne. Tudi oni, naši sotrpini, morajo poleg vsega dela v šoli doma opraviti domače naloge in druge obveznosti.

Ker sva obe z Izo v četrtem letniku, je pogovor nanesel tudi na fakultete. Vsem Slovincem se je zdelo izredno zanimivo, da ocene iz srednje šole ne vplivajo na vpisovanje na univerzo, ampak prijave delujejo po principu »kdor prvi pride, prvi melje«. Sprejmejo le določeno število študentov, zato se spleča biti aktiven. Podobno kot pri nas pa nekatere smeri (na primer medicina) zahtevajo večje količine specialnih znanj, zato morajo dijaki v tem primeru opraviti sprejemne izpite.

Kako je potekal vaš vsakdan?

Pravzaprav je bil vsak dan drugačen, vendar se je vsem najbolj vtisnil v spomin prvi dan. Dopoldne smo obiskali interaktivni muzej Historium, kjer smo doživeli navideznoresničnostni ogled srednjeveškega Bruggea. Popoldne so nas belgijski dijaki peljali na dolg sprehod po mestu in nam predstavili znamenitosti. Prehodili smo celo vseh 366 stopnic zvonika in na vrhu uživali v spektakularnem razgledu. Zvečer smo obiskali escape room, kjer smo dekleta pošteno premagala fante.

Drugi in tretji dan smo se pridružili rednim uram flamskih vrstnikov in se razporedili po parih (Belgijec – Slovenec). V torek sem se pridružila Emmi pri uri nemščine in geografije, v sredo pa Hannesu pri dveh urah nizozemščine, kjer sem opazovala princip izobraževanja in dinamiko v razredu.

V torek smo obiskali umetniški muzej Groeninge, diskutirali o umetnosti in se zvečer udeležili gledališke predstave. V sredo smo se odpeljali do obale, se sprehajali in odigrali mini golf, v katerem smo dekleta, žal, izgubila. Zvečer smo

obiskali domove flamskih vrstnikov in tako sem čas preživela z Emmino družino. Vsi (tudi psička Nura) so me toplo sprejeli in zdi se mi, da smo se zelo dobro ujeli. Večer je bil poln dobre hrane, diskusij in zabave.

V četrtek so nas flamski vrstniki pospremili v Bruselj na ogled Evropskega parlamenta. Na hitro smo si ogledali še Bruselj in ob povratku v Brugge obiskali kavarno, katere lastnica nam je povedala svojo neverjetno življenjsko zgodbo. Zvečer smo, razdeljeni v dve skupini, drug drugemu kupili obrok. Dan smo končali z ogledom filma, ki je sprožil razmislek o moralnih vrednotah med vojno.

V petek smo se pogovarjali o iskanju sreče in se poglobljali v tovrstne teme. Po kosilu na šoli je žal prišel čas za slovo, a smo se s flamskimi prijatelji zvečer dobili na poslovilni zabavi.

Kako si se povezala s flamskimi sovrstniki?

Naravnost izvrstno. Zanimivo je, da smo bili slovenski dijaki izbrani tako, da se pred izmenjavo sploh nismo poznali. To nam na srečo ni povzročalo težav, saj smo se med potovanjem veliko pogovarjali in se postopoma povezali. S flamskimi vrstniki smo se zelo dobro ujeli že prvi dan, pri tem je še posebej pomagalo sodelovanje v escape roomu. S flamskimi dijaki smo preživeli prečudovit teden. Vsi že nestrpno pričakujemo ponovno snidenje in se veselimo marca, ko bodo prišli k nam.

Kaj ti je posebno ostalo v spominu?

Prijaznost ljudi. Neka natakariča je bila tako ljubezniva, da sta tudi profesorici dobili dijaški popust na obrok. Belgijski sovrstniki so ustvarili nepozabno atmosfero, ki se je bom spomnila vsakič, ko bom pomislila na mesto Brugge. Skupaj smo veliko razmišljali, dijaki in profesorji. In kar je najpomembneje, veliko smo se smejali. Spomini, ki smo jih skupaj ustvarili, so nepozabni.

Razsvetljenje, 101.

Cestna pravila na stopniških Gimnazije Ledina za vse nove in stare člane rumene stavbe na Resljevi 12

Večina vas najverjetneje ve, da se na cesti, kolesarski stezi in pločniku vozi ter hodi po desni strani. Izjemoma stopimo rahlo na levo s premikom obeh nog v to smer, ko prehitevamo osebo ali množično skupino turistov pred nami, ki nam z lastnim obstojem, počasno hojo ali vožnjo onemogoča hitrejši premik. Ko osebo ali skupino prehitevamo, nimamo grdih in neprimernih opazk o njihovi nemogoči polžji hitrosti, čeprav se nam mudi do Pečjaka.

Če vas oseba prehiteva, ne izzovete tekmovanja s tem, da po dolgem času pospešite svoj tempo, da vas oseba ne bi uspela prehiteti. V primeru izzvanega nepotrebne tekmovanja se spomnite, da je najverjetneje v Pečjaku že zmanjkalo sirovih polžkov, torej pospešen tempo ni potreben. Če se kljub temu odločite za tekmovanje, se spomnite, da imate na urniku tudi športno, kjer pokurite dovolj energije. Če to še ni dovolj, pomislite na mnoge premnoge stopnice in raje prišparajte svojo energijo za izenačenje hitrega tempa na štengah.

Da boste lažje razumeli, kam pes taco moli: naprošamo vas, da hodite po desni strani stopnic. V primeru zamenjave leve in desne strani priporočamo posvetovanje s sošolcem ali sošolko. Če odgovori in nasveti sošolcev niso zadovoljivi, se posvetujte s profesorjem, v skrajnem primeru pa uporabite brskalnik na svojem pametnem telefonu. Kar se tiče prehitevanja – don't.

Obrazložitev moških in ženskih stranišč v rumeni stavbi na Resljevi 12

Mnogi novinci ste presenečeni nad uniseks stranišči, ki jih imamo na šoli. Žal vas moram obvestiti, da niso vsa stranišča te vrste. Z leti se nenapisana pravila toalet vedno manj upoštevajo. Ta zapis je nastal zaradi visokega števila pritožb s strani moške populacije. Naj vas razsvetlim z obrazložitvijo.

Stranišča v sivi sobi so namenjena le fantom, to so osebe nasprotnega spola od ženskega, ter profesorjem, ki poučujejo v rumeni šoli in do stranišča dostopajo s ključem. Poleg stranišča v sivi sobi je moško stranišče pri moški garderobi ter poleg kabineta za glasbo in španščino – nasproti glasbene učilnice. Eno se nahaja tudi poleg učilnice 116. Ste ga morda opazili? Sivo stranišče v tretjem nadstropju, kjer prevladujejo pisoarji? Tudi to je moško stranišče, vendar se je z leti vzpostavil kompromis z dekleti, da lahko tudi one obiskujejo to stranišče, saj jih je na šoli mnogo več.

Ženska stranišča so pri ženski garderobi, poleg moškega stranišča nasproti glasbene učilnice in zraven učilnice 116. V prvotnem nenapisanem pravilu je oranžno stranišče na hodniku učilnic 33, 34, 35 in 36 samo žensko, zato so tam na voljo tudi vložki. Kot v sivem stranišču se je z leti nenapisano pravilo zabrisalo, saj oranžno stranišče obiskujejo tudi fantje.

Če vam še vedno ni jasno, je tukaj povzetek: dekleta, prosim, ne hodite na moško stranišče v sivi sobi, fantje, vas pa naprošam, da se s sanitetnim materialom, ki je na voljo v oranžnem stranišču, ne igrate, ga ne uničujete ali mečete skozi okno. Če ste nedorasli svojim letom in vas mika, da bi z vložki storili kaj takega, predlagam obisk vrtca Ledina, ki je le nekaj metrov stran od naše rumene stavbe. Morda vas lahko tam naučijo kaj o osnovnih pravilih obnašanja.

BESEDILO:
Marjeta Čater Timer
FOTO:
Arne Repovš
Jan Klemenčič

Kje pa ti živiš? V 116?

BESEDILO:

Maruša Tomažević

ILUSTRACIJA:

Lian Klančnik Povirk

Princi ledinci, lepo pozdravljeni še z moje strani!

Upam, da ste čez počitnice proslavljali, kot se spodobi, in da vaš prehodni šolski urnik zbujanja ni bil preveč travmatičen. Tisti, ki nas poznate: »Lepo vas je videti nazaj!«, tistim, ki nas boste še spoznali, pa naj namenim nekaj kratkih besed. Tukaj z manjšim zamikom izveste vse drame, krivice in novosti na Ledini ter se naučijete splošnega znanja, ki ste ga mogoče zamudili. Naslov se nanaša na rek, ki govori o življenju pod kamnom in pomanjkanju informacij, ki jih človek presliši, ker živi pod kamnom. Življenje pod kamnom pa je dokaj podobno pouku v 116. Malo tesno, poleti vroče in oddaljeno od civilizacije.

Spomini živijo

Ponovna vrnitev skozi vrata Gimnazije Ledina je bila letos še posebej boleča in tragična. Ko smo namreč vstopili in pogledali navzgor, so naše brbončice spoznale žalostno novico. Letos ne bo bombonov! Letos ne bo spodbudnih besed in pozdravov! Letos ni Bojana!!! Prejemnika vugija za najbolj priljubljenega uslužbenca Gimnazije Ledina, ikone in vzornika mnogih dijakov. Prijatelja. Zato se spomnite, za vsak bombon, ki ga pojedete, spomnite se na Bojana in naj njegov spomin živi naprej. Naj za vedno živi v naših srcih.

Enotni skoz in skoz

Gimnazija Ledina se ponaša s svojim ledinskim duhom in pripadnostjo, ki žari v srcih dijakov in profesorjev. Kakor so imele lokomotive strojevodje, ki so pridno metali premog, da so letele iskrice, tudi na Ledini obstaja skupina dijakov, ki skrbi, da naše iskrice ne ugasnejo. To je Dijaška skupnost Gimnazije Ledina. Če se spet poslužimo uporabe metafore: kjer je skupnost, mora biti tudi čebela matica. Oziroma čmrlj. Po dolgem razpletu

dogodkov, manjši drami, velikih obljubah in napetem pričakovanju sta priletela zmagovalca volitev 2022/23. Čestitamo čmrlju in matici, ki sta Anej Grošičar in Marjeta Čater Timer. Vooohooo! In kakšna predstavnik ledinskega duha sta to! Ne le duha, tudi telesa! S popusti v bližnjih fitnessih in Šeherezadi se prav zagotovo držita pregovora Zdrav duh v zdravem telesu.

Sponzorstvo

Nadaljujemo z rubriko, v kateri sponzoriramo velika imena Ledine. Pripravljene. Na svoja mesta. Akcija! Današnja tema se navezuje na fenomen čudežev. Naš je poseben predvsem zato, ker v bistvu ni zapisan v nobeni knjigi čudežev. Ne najdemo ga v Bibliji, v kateri krščanski protagonist poskrbi za kar obilno število čudežev. Ne najdemo ga v knjigi čarovniških trikov za otroke, niti v reviji National Geographic med sedmimi čudesi sveta. Najdemo pa ga na našem urniku, skoraj vsak dan.

Če še niste ugotovili, govorim o matematiki. Zakaj sem jo pospravila med čudeže? Kateri čudež pa se še zgodi dijaku, večji od tistega, ki se odvija takrat, ko je na vrnjenem matematičnem testu zapisana pozitivna ocena?

No, sedaj upam, da sem pridobila vašo pozornost in lahko iz hude dramatike preidemo na malce realnejša tla. Če ste pridni in delate nekatere preventivne ukrepe, kot so domače naloge, lahko enostavno premagate matematiko. Kot ste že neštetokrat slišali od profesorjev, lahko s sprotnim delom, z malo primerčki tu pa tam in kar obsežnim številom vaj pred testom dosežete tudi bleščeče rezultate. Drugače pa so tu za vas pravi svetniki Ledine, tutorji. Velikokrat se zgodi, da nam majhna zadeva ni jasna, četudi nam jo razloži profesor, Škraba ali pa, bog ne daj, preljubi oče. V tem primeru vprašajte tutorje. Ob zvoku enoglasnega

petja in violine, v spremstvu zlate svetlobe, vam bodo z veseljem priskočili na pomoč. In tem ljudem je jasno vse! Pa še razlagati znajo, veliko boljše kot fotr.

Vas zanima, zakaj ima rubrika nekoliko verski pridih? Med tutorji sem namreč tudi sama spoznala odrešenika, Luko Urbanča. Sponzorstvo prve izdaje Mladike 2022/23 tako podarjam Luki Urbanču, ledinskemu Andreju P. Škrabi, matematičnemu pastirju ledinskih ovčic.

Z moje strani je to to za ta dnar. Uživajte, radi se mejte in velik se smejte.

Dominika Tekavc

BESEDILO:

Karin Forte

Lunja Gabrič Bronič

FOTO:

Haruki Saito

Mini je dijakinja 4. letnika, ki zase pravi, da je zagnana, sočutna in zvesta oseba. Skromno trdi, da nima nobenih skritih talentov, ampak pozna kar nekaj zanimivih dejstev o živalih in njihovem razmnoževanju.

Zaupala nam je, da je Ledina zanjo kot drugi dom, in vedno je vesela, da je ledinka, šolo pa si je sicer izbrala bolj po naključju, kot da bi zares vedela, v kaj se spušča. Najbolj ji je všeč, da je na Ledini pomembna skupnost – to, da se počutiš varno, ne samo kot posameznik, temveč kot del celote. In po čudovitih treh letih, ki jih je preživela na šoli, pravi, da je tu dobila dobro popotnico za življenje.

Do sedaj je Dominika nanizala že mnogo uspehov, zato se ji je težko odločiti, katerega bi izpostavila kot najpomembnejšega. Ponosna je na primer, da je dobila zlato priznanje iz logike (bila je šesta v državi). Ponosna je tudi, da je bila s svojimi besedili kar dvakrat izbrana na natečaju Najst, kar je pomenilo, da sta bili njeni deli uprizorjeni v Drami, eno od njenih del pa je na oder postavila tudi s šolsko dramsko skupino Carpe diem.

Ponosna je tudi na ŠILO ter udejstvovanje v dijaški skupnosti, predvsem pa na svoj napredek, ki ga je dosegla od začetka gimnazijskih let.

V prostem času sodeluje pri veliko dodatnih aktivnostih – hodi v gledališče, k skavtom, na vaje za ŠILO, predstave in sodeluje v dijaški skupnosti, kar ji daje energijo ter dodatno voljo, da se potem lažje zbere za učenje. Resnično rada dela stvari, ki lahko na ljudeh pustijo pečat. Želi si vsaj komu pomagati, da mu bo v življenju lažje, in občutek ima, da prav to lahko doseže z različnimi dejavnostmi, v katere se vključuje. Tako kot večini dijakov se je tudi njej težko učiti, saj pravi, da nima te vrste zbranosti, da bi lahko ure in ure gledala v učbenik, zato za sprostitev možganov nujno potrebuje ostale aktivnosti. V preostanku prostega časa rada prebere

dobro knjigo, kaj skuha, fotografira ali pa se sprostí ob gledanju dobre serije ali muzikala.

Sicer pa je ena od njenih strasti tudi igra. Prvič je kot majhna igrala v predstavi Pod medvedovim dežnikom, potem pa sta ji v šestem razredu starša podarila letno članarino v gledališki skupini v Pionirskem domu, katere del je bila naslednja štiri leta. Tam je imela priložnost spoznati, kaj se dogaja za zaveso, in se v Drami pogovarjati z igralci, spoznala pa se je tudi z improm in se vanj zaljubila.

Kljub ljubezni do igre Dominika pravi, da to najverjetneje ne bo njen poklic – če že, jo bolj zanimata gledališka in radijska režija. Tudi sicer še ni prepričana, kaj si želi v prihodnje, saj je razdvojena med umetniško in naravoslovno platjo. Do zdaj sta jo najbolj prepričala programa na Irskem – Psychology and Computing in Game design. Če bo ostala v Sloveniji, takih možnosti povezovanja različnih smeri ne bo imela, kar pomeni, da se bo morala odločiti za eno. Na srečo ima še nekaj mesecev časa, da se odloči, vendar meni, da ni konec sveta, če v prvo ne zadene.

Kot četrtošolka sva jo na koncu seveda morali vprašati še za kakšen moder nasvet, ki bi pomagal fazančkom in ostalim prizadevnim ledincem: »Uživajte vsako minuto, tudi tiste, ko si res živčen in si samo želiš, da bi jih bilo čim prej konec.«

Luka Urbanč

BESEDILO:
Anja Kocjančič
Valentina Golob
FOTO:
Haruki Saito

Opozorilo pred nadaljnjim branjem: prispevek je zelo matematično obarvan. Če kot neljubitelji matematike želite ostati čustveno stabilni, dobro presodite, ali boste brali ali stran rajši preskočili. In če se odločite za branje, je to na vašo lastno odgovornost.

Luka Urbanč je dijak četrtega letnika, ki je verjetno najbolj prepoznaven kar po tutorstvu in, kot se spodobi, pravi matematični navdušenec, ki strast do najmanj priljubljenega predmeta med slovenskimi srednješolci goji že kar lep čas. Z matematiko se je bolj poglobljeno začel ukvarjati v 1. letniku, ko mu je vzor predstavljal brat, ki je takrat začel študirati fiziko na FMF-ju. Dobil je prvi stik z višjo matematiko in se poln zanimanja ter bujne radovednosti vrgel v študiranje matematične buklice z osnovami višje matematike in prebiranje literature ter skript, pri čemer brez množice zastavljenih vprašanj bratu seveda ni šlo. Zakaj, se bo marsikdo vprašal. Ker se mu zdi, in verjetno se bo s tem strinjal zelo majhen delež šole, matematika enostavno lepa, elegantna in povezljiva. A predvsem višja, ne toliko gimnazijska, saj ga najbolj zanima ta slavni »zakaj«, ki se mu pri rednih urah toliko ne posvečamo. Zanima ga, kako in na kakšen način lahko pridemo do določenih formul, izrekov, zgolj slepo računanje pa mu ne diši preveč.

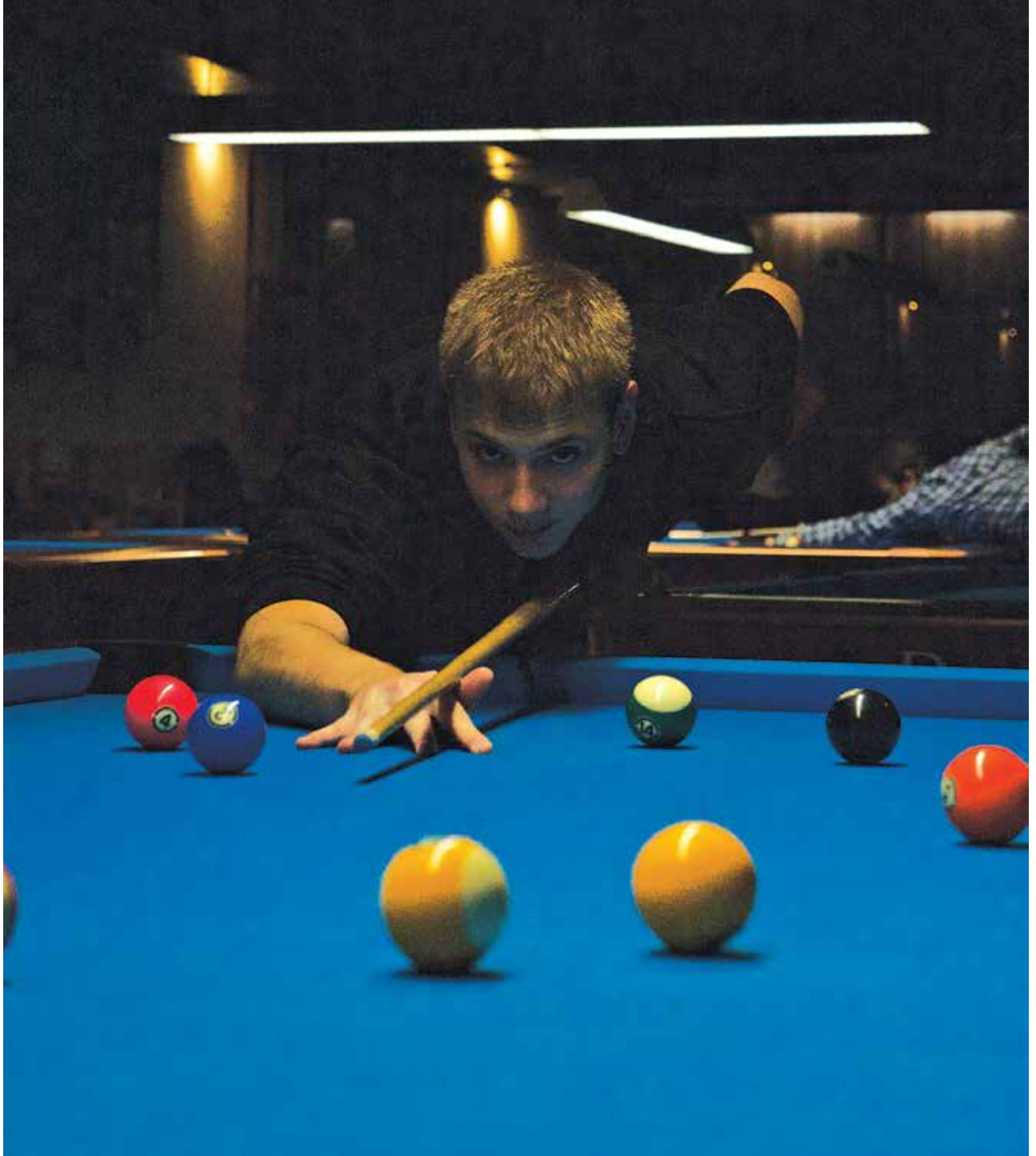
In matematiki, ki se mu zdijo kul? Cauchy, ki se ponša s teoremom oz. Taylorjevo vrsto, to je način, s katerim lahko delaš približke funkcij. Weierstrass, ker je podal primer realne zvezne funkcije, ki ni nikjer odvedljiva in je fraktalna krivulja. Tako se ni podredil večini in je vsem dokazal, da nimajo pojma. Pa Fourier, ki se kiti z iznajdbo Fourierjeve vrste, pri kateri gre za seštevanje različnih potenc sinusov in kosinusov, s čimer tudi dobiš približke. Luka še dodaja, da osnovno idejo omenjenih izrekov sicer razume, kaj več kot to pa tudi ne, zaradi česar se še bolj veseli študija. Seveda se je po dooolgem in

tehtnem premisleku odločil za študij matematike na ljubljanskem FMF-ju. Kakšne druge univerze v tujini ga zaenkrat ne mikajo in ostaja zvest Sloveniji.

V prostem času rad igra biljard, golf in igrice s prijatelji. Rad se pelje z avtom in prebira knjige, od Gospe Bovary pa do Božanske komedije, iz katerih lahko pobira navdihujoče izreke. Eden od teh je npr. ta, da človek ni opica. Sporoča nam, da smo na svetu za nekaj več kot za to, da samo obstajamo in opravljamo svoje osnovne življenjske potrebe. Po inspiraciji nad omenjenim rekom lahko sklepamo, da ceni aktivacijo, produktivnost in delavnost. In res, sam bi se opisal kot motiviranega in discipliniranega, hkrati pa nasmejanega, saj je večino časa dobre volje.

Da pa ne spustimo bistva. Tutorstvo je še ena od njegovih dejavnosti. Zdi se mu, da od njega odnese ogromno – sproti ponavlja za maturo, uči se strpnosti, potrpežljivosti, mirnosti in kreativnosti pri razlagi ter nebesedne komunikacije. Zelo pomembna večšina, ki jo je pridobil s tutorstvom, je vzpostavljanje distance, in sicer da neuspeh tutoriranja ni njegov neuspeh. Zaveda se, da se na urah maksimalno potrudi, ostalo pa ni več odvisno od njega. Veliko mu pomeni, da lahko sklepa nova prijateljstva, saj je po naravi zelo družaben. In seveda ni lepšega občutka, kot je ta, ko mu sredi dneva na telefon prileti sporočilo, da je nekomu pomagal izboljšati oziroma popraviti oceno.

Za konec bi ledincem sporočil, da obstajajo, če tega po nekem čudnem slučaju še niste vedeli, ledinski tutorji, ki se jih res spleča izkoristiti, in da so gimnazijska leta lahko prav lepa, če uspeš uravnesiti delo za šolo s stvarmi, ki jih počneš zase in so ti v veselje, saj je tako vse lažje.

Sram

Če se ozrem, me bodo čakale oči.
Za vogalom so glasovi
in slišim svoje ime.

Zidovi imajo ušesa in vrata so brez ključavnic,
zrcalo ima poleg mojega še obraze drugih,
želja skriti se razjeda in mi vleče glavo k tlom.

Kjer je smeh, je ideja moje sramote,
kjer so pogledi, je slutnja tihega posmeha.
Nohti so ostri v moji dlani in oči me skelijo,
s stiskanjem zob ustavljam tresenje ramen.

Za vrati, pod katerimi se vidi na hodnik,
sedem na tla
in si mašim usta.
V upanju, da ne bodo slišali, da jokam.

Lana Slapal

1. mesto na literarnem
natečaju Samopodoba,
Gimnazija Ledina 2021/22

Prehitro človek sam sebe izgubi

Podoba na vodni gladini lebdi,
oči brez iskre so kot dan brez luči.
Obraz bolj kot mračna noč temačen se zdi,
usta ukleščena, glas nemo kriči.

Rahel piš, nežen val, podoba bleedi,
nedolžna kaplja odsev izmaliči,
brž se podoba človeka uniči,
oster piš, silen val, podoba zbledi.

Prehitro človek sam sebe izgubi,
zazrt v ideale, koplje si jame,
kaj drugi mislijo si, ga skrbi.

Želi, da ga nevidna moč objame,
ki vsak sam jo mora najti v sebi,
ta moč, ki ogenj upanja vname.

Izabela Ostanek

2. mesto na literarnem
natečaju Samopodoba,
Gimnazija Ledina 2021/22

Objem

Objemi me, mami,
ko pridem končno k tebi
po dolgem dnevu za obe,
daj, stisni me k sebi.

Objemi me, mami,
ko dnevi so težki za obe,
objemi me, ko mi več ne gre.

Objemi me, mami,
da bi se lepo imeli,
se zabavali skupaj,
mar tega ne bi smeli?

Objemi me, mami,
ko želiš si tega,
tvoja ljubezen je najlepša,
daj, da še do mene sega.

Mami,
zakaj me ne objemaš več,
ko pridem domov po šoli?
Si šla kam preč?

Mami,
kje bi le lahko bila?
Poiščem te v mestu,
mar si na stolpnico šla?

Objemi me, mami,
ko stati več ne znam,
nemirno stopicam,
želim si nekam, a ne vem, kam.

Objemi me, mami,
ko letim k tebi zdaj,
padam v tvoj objem,
sprejmi me v ta neznani kraj.

Jana Kecman

3. mesto na literarnem
natečaju Samopodoba,
Gimnazija Ledina 2021/22

Psalm

Mar slišite ta božji molk nad nami?!
Mar slutite njegovo pest pravice?
A bog ihti pozabljen pod zvezdami.

Luka Klun

Pod večer

Širjava čudovita ždi pred mano,
raz svod zvezdnáto morje se preliva,
brezdanji ocean onkraj se skriva,
ki z vekovečno radostí ukano ...

Obzorje, ki navdaja nas prostrano,
sinjine in črnine ne razkriva,
kjer iščemo mi, venomer zaliva,
a tamkajšnje vode so nam neznano.

Pregnale brž daljavo so sivine;
iščoč brezupno sonca, kje se krije?
Kje je sedaj obraz svetel vedrine?

Prešel vihar bo, kratkih dni stihije;
sam v starosti blagrujem nje spomine,
zaman po licu grenka solza lije ...

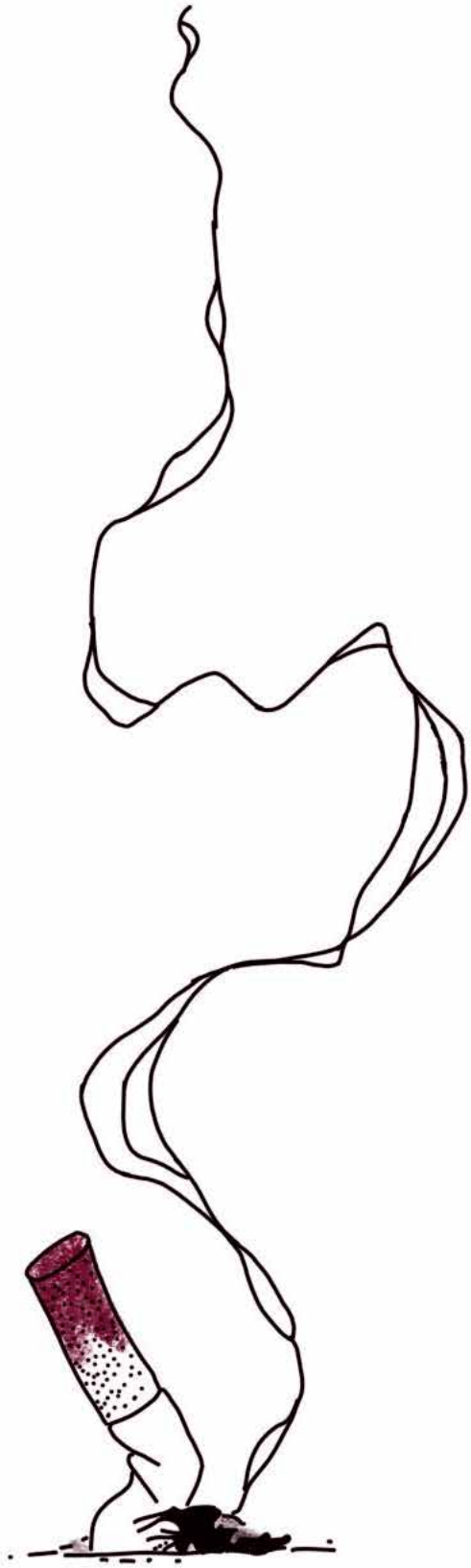
vojni ostanki rož

na romantičen novembrski večer ga moja duša kliče, da se mi pridruži ob metinem čaju.
vendar moje prošnje so brez pomena. preveč ga zamotijo drugi ljudje. ljudje, ki verjamejo.
prižgala sem sveče preblizu svojega šopka vrtnic. tistega iz maja. in te so ena po ena zagorele.
od njih je ostal le pepel, le vojni ostanki. padle so kot partizani na naših tleh.
na koncu brez pomisleka s prsti ugasnem svoje sajaste sveče.

N. L. H.
ILUSTRACIJA:
Iza Mušič Petkovič

nikoli se ne naučim

prižgala sem napačno stran cigarete.
vonj po zažganem filtru je napolnil moje nosnice.
tema je prevelika, da bi lahko razvozlala črke na
stranicah,
prevelika, da bi lahko razvozlala svoj um.
celo ko pišem, se ne zavedam lastnih besed.
zvijem še eno.
vendar spet napačna stran.

Danaja Luštrik

Včasih slikam in rišem realistične živali in stvari, včasih kaj nenavadnega, kar sanjam, včasih pa sploh nimam nobene posebne ideje in se risba ali slika kar zgodita. Zato bi rekla, da za umetnika ni nujno, da je nor, pomaga pa defnitivno.

Če bi mi šlo pisanje in izražanje z besedami bolje od rok in bi mi bilo to v veliko veselje, bi verjetno ustvarjala zgodbe. Ker pa ni tako, pač slikam in rišem.

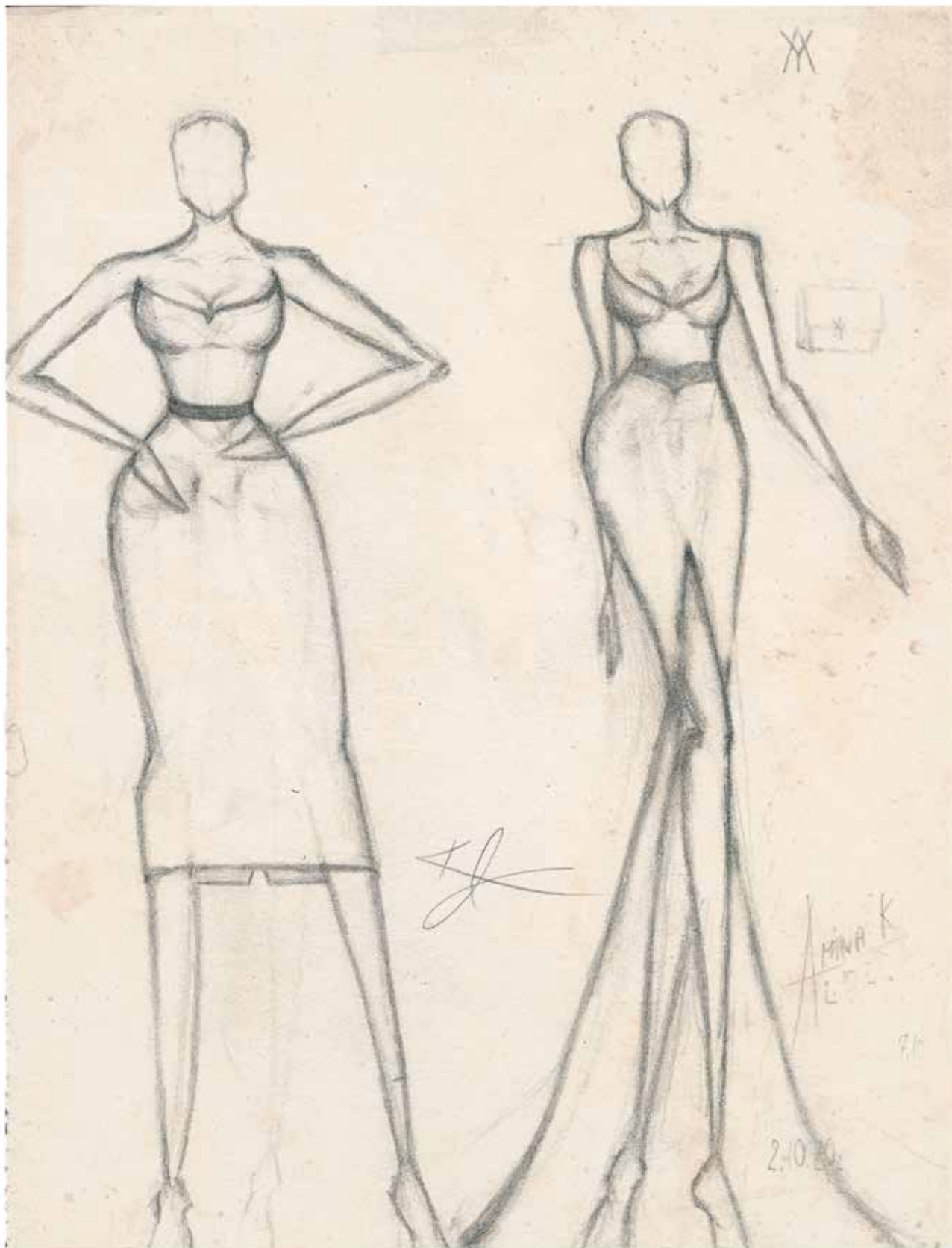

Amina Karishik

Že nekaj let me zanima edino to, kako postati najboljša prijateljica Donatelle Versace, zato se doma redno poigravam s svinčnikom in svojimi živci. Zelo rada rišem, še posebej modne kreacije. Včasih se risanje malo zavleče, ker mi na vrata trkajo številni tečni gostje (beri: koreni, enačbe, premice in vektorji,

domača branja, fotosinteza in nepravilni glagoli). Dokler ugajam njim, zapostavim svoj najljubši hobi, vendar še vedno upam, da bom risanje lahko razvila v kaj večjega. Mogoče modna revija?

Ledinska zvezdna tipologija (f

OVEN

Del telesa:
kozja bradica

Zadevica iz narave:
brstenje poletnih trav

Pred vami je katarza. Prava, starogrška katarza. Pred vami sta dve tragediji, sledila pa bo komedija, ki vas bo duhovno osvobodila.

#NoPainNoGain #TaaTaaTaaTaaaam

BIK

Del telesa:
lopatice

Zadevica iz narave:
helikopterčki

Luisa Armstronga ni ustavil povprečen razvoj človeka in njegovo pomanjkanje kril, da bi poletel v vesolje. Naj tudi vas ne ustavi nobena prepreka. Poiščite svoja krila! #RedBullTiDaKriiilaa #BBQOmakeNiNikoli Preveč

DVOJČKA

Del telesa:
prstna blazinica

Zadevica iz narave:
snežinke

Čeprav naj na tem svetu ne bi bilo dveh enakih prstnih blazinic ali pa snežink, so se praprotnice ohranile še iz časa dinosavrov. Dinosavri pa so 230 milijonov pred Džizusom. Otrsite se trosov in zacvetite! #All-Narural #PaziGlavo

RAK

Del telesa:
noht

Zadevica iz narave:
deblo

Se vam je kaj zanohtalo? Ne gre vse po vaših planih? Kaj, tako negativno? Poglejte na situacijo s pozitivne strani! Vsaj nimate glivic na nogah. #ZdravDuh-VZdravemMedprstju

LEV

Del telesa:
obrvi

Zadevica iz narave:
obcestna narava

Tudi ujeti lahko rjovete. Lev v živalskem vrtu rjovi, je mogočna žival, vredna strahospoštovanja. Svojo dominanco izkazuje z natančnim curkom urina, ki ga usmeri v obiskovalce. #Inspired

DEVICA

Del telesa:
uho

Zadevica iz narave:
osamelec v puščavi

Poglobite se vase. Sedaj je čas, da se rešite naporne težave, ki vam greni življenje. #SoriNismJstAmpakTi

eat. Hipokrat, Galen)

BESEDILO:
Maruša
Tomažević
ILUSTRACIJE:
Iza Mušič
Petkovič

TEHTNICA

Del telesa:
poprek

Zadevica iz narave:
rojstvo žirafa

Prihaja novo obdobje s spremembami. Osladni pick up line se glasi: »Ali je bolelo, ko si padla iz nebes?« Z novimi modnimi smernicami se mora spremeniti tudi osladnost: »Zagotovo je zbolelo, ko si se rodila, ker si taka seksi žirafa.« Uravnajte velike novosti s pridihom preteklosti. #ZaUravnateženoPrebavo-ZLinexForte

ŠKORPIJON

Del telesa: debelo črevo

Zadevica iz narave: poletna struga reke

Okrog in okrog. Škorpion piči človeka, človek ubije kačo za čevlje, v čevlje se skriva škorpion. Zaviješ na levo in si spet naokrog. #Globoko #3,14

STRELEC

Del telesa:
levo oko

Zadevica iz narave:
štor

»Prišel je čas! Zvezde so poravnane v vašo prid, pot je prosta. Ustrelite, saj zadeli boste,« vam sporoča okulist po zadnjem pregledu. Vesolje je odpravilo vaš pink eye. #NoHomo #VemOdPrijetelja

KOZOROG

Del telesa:
glasilke

Zadevica iz narave:
tolmun

Ne bojte se povedati svojega! Podrite vse prepreke, naj vas ne ovira nič več. Pustite vsem notranjim mislim, da prižvrgolijo na svobodo! #ZjutrajSeTakoAliTakoNobenNeBoVečSpomnil #Union>Laško

VODNAR

Del telesa:
mehur

Zadevica iz narave:
kaktusovi listi

Dobri dnevi prihajajo. Svetlikajo se na obzorju, v bližnji ali bolj oddaljeni prihodnosti. Čakajte na lepše dni v iskanju lepih trenutkov. Uživajte v olajšanju ob polnočnem oddihu na stranišču. #PrišelSedelOddelalPotegnili #PravicoZaNočnoPosodo

RIBI

Del telesa:
komolec

Zadevica iz narave:
naplavljena morska trava

Vaše posebnosti vas naredijo posebne! Tudi suši je le za ljudi z izbranim okusom. Ne obremenjujte se z ljudmi, ki ne vidijo vaše vrednosti. #NePretiravtZVasabijem

Kviz za profesorje

Na začetku novega šolskega leta, ko smo se ledinci soočili z novimi akademskimi podvigi, smo na preizkus znanja povabili tri profesorje. V vlogi dijaka so se tokrat znašli Rok Štrubelj, Tilen Šetina in Nina Levstik, ki so odgovarjali na vprašanja z malce višjo težavnostno stopnjo.

1. Kako označimo energijo, potrebno za tvorbo določene spojine? (1 t)

Štrubelj: Joule? Kaj jaz vem ... (0 t)

Šetina: To ni entalpija, a ne? Ja, torej to je entalpija. (1 t)

Levstik: Hmm, to je tist, kako že, ne bi čist vedla, a lahko novo vprašanje. (0 t)

2. Kaj je ikona v umetnosti? (2 t)

Štrubelj: Nek lik ali predmet s simboličnim pomenom. (1 t)

Šetina: To je neka lesena deščica, na kateri je po navadi naslikan nek prizor iz Svetega pisma ali nekaj religioznega. (2 t)

Levstik: Aha, aha, se spomnm, to je tist, kako že? (0 t)

3. Katerega leta je Amerika postala neodvisna? (1 t)

Štrubelj: 1776. (1 t)

Šetina: Ne vem, dalje ... (0 t)

Levstik: O, seveda, to pa vem, to ste pa rekl, da morm znat, tud če ob polnoči pridete k men. (0 t)

4. Kateri planet je drugi po vrsti od Sonca? (1 t)

Štrubelj: Merkur? (0 t)

Šetina: Prvi je Merkur, torej Venera? (1 t)

Levstik: Hmmm, na konc jezika mam ... (0 t)

5. T v kratici ATP pomeni? (1 t)

Štrubelj: Kot v tenisu? (0 t)

Šetina: ATP ... Ne vem. (0 t)

Levstik: Takrat sem pa manjkala. (0 t)

6. Katere tri kemijske elemente najdemo v umetnih gnojilih? (3 t)

Štrubelj: Dušik, kisik in vodik. (1 t)

Šetina: Zagotovo je N, dušik, pa K je kalij, lahko bi bil kisik v to vključen? (2 t)

Levstik: To pa priznam, da mi je zmanjkal časa. (0 t)

7. Imenujte glasbilo, ki ga ni v simfoničnem orkestru. (1 t)

Štrubelj: Sintesajzer. (1 t)

Šetina: Klavir. (1 t)

Levstik: To ste pa zanj rekel, profesorca, kako že ... pol je pa glih zvonil, a veste ... (0 t)

8. Naštejte štiri slovenske impresionistične slikarje. (4 t)

Štrubelj: Bom rekel samo Ivana Kobilca pa gremo naprej. (0,5 t)

Šetina: Ivana Kobilica, Alojz Grohar ... (1 t)

Levstik: Ja no, prvi, hm ... Joj, zdle se ne spomnm, pa doma sm vse znala naštet! (0 t)

9. Kako pravilno slovensko imenujemo simetralo? (1 t)

Štrubelj: Ne vem. (0 t)

Šetina: Somernica. (1 t)

Levstik: Ja no, to boste pa pr slovenščini vprašal. (0 t)

10. Naslov prvega slovenskega romana? (1 t)

Štrubelj: Deseti brat. (1 t)

Šetina: Ali je Deseti brat ali Matiček se ženi? (0,5 t)

Levstik: To pejte pa kr Levstik vprašat. (0 t)

Kriterij:

0–8 nzd (1) / 9–10 zd (2) / 11–12 db (3) / 13–14 pdb (4)
/ 15–16 odl (5)

Rezultati:

Najboljšo oceno je dosegel profesor Šetina z 9,5 točke, profesor Štrubelj je nabral 5,5 točke, kar je nzd (1), isto oceno pa si je prislužila tudi profesorica Levstik z 0 točkami, ki je navedla vse izgovore, ki se jih je naučila v letih poučevanja. Morda se bodo bolje odrezali na popravnih rokih januarja.

Na fotografijah:

1 — Cotman peče kostanj. (Foto: Bor Matko)

2 — Izrezovanje buč (Foto: Dominika Tekavc)

3 — Komisija za ocenjevanje buč: Nejc Pavlovič, Nadja Svjetlanović, Rok Štrubelj, prof., Hana Batagelj (Foto: Dominika Tekavc)

4 — Krst fazanov (Foto: Nika Žnidaršič)

3

4

Bovha = kralj

O Willendorfski Veneri: To je fantastično.

O Asircih: So kot najhujši nacisti med 2. svetovno vojno, težki agresivci.

O granitu: Močan, top shit. Tudi kakšen slovenski politik ne more s svojo trdo glavo skozi.

Komar me že ves cajt napada. Zakaj vas ne bi? Vi ste mladi, pri meni se bo sam piva napil.

O umetnosti preseljevalnih ljudstev: Orli, orli, orli ... Zakaj skos sam te orli ...

Ta slika je provokacija, da gate trga! V ozadju so kr eni tipi, ki nagi bingljajo s svojimi paketi.

Srednjeveško naselje nima ulic in ljudje so hodil po stenah, tko da, če si hotel zajebat kakšnega soseda, si mu skrtil lojtro.

Terribillita so močna čustva, k se ti strga. Tko kot takrat, ko vidiš, da se ti bestička mota okoli fanta, in rečeš: Lej jo, prasicol!

No, dejmo dejmo, rožice, delat je treba!

Bo stric zdej to narisu!

Ta prava kupola mora bit okrogla kot babja rit!

Ah, še enkrat ta rit, tak lep gluteus maximus.

Tale model je kot Spongebob s to svojo kvadratno glavo.

Ko je postalo vse pusto, so začeli delati seksi sinteze obdobj.

Elektivizem je sposojanje sloga – če plonkate, lahko rečete, da si sposojate znanje.

Ohranite otroka v sebi, glejte oblake. Evo, un zgleda kot razredničarka, tisti kot dinozaver!

Dijake spusti 4 minute prej: Lejte, nova karta za nebesa, sem že korak bližje!

Neoklasicizem je, kot da bi Pahorja upodobil kot Afrodito.

Nekaj vas je konjev 3 pisal.

Kdo je intimen s sošolko, ki manjka?

Zdej pa tkole, driskice, omogočite sošolcu priložnost. Ma to je bila katastrofa, kot Jan Plestenjak!

Ne zehaj med umetnostno, Bovhec vse vidi, boš dobila grdega dedca.

Kar imamo radi v življenju, je v baroku, torej nabildani tipi in mesnate ženske.

Ej šupki, ne mi zamujat!

ANJA KOCJANČIČ

Glavna urednica

BOR MATKO

Urednik fotografije

ARNE REPOVŠ

Oblikovanje platnic

TAJDA TOMŠIČ

Ilustracija na naslovnici

LIAN KLANČNIK POVIRK

Ilustracija na notranji strani platnic

ANA BOJKOVSKI

Fotografija na zadnji strani platnic

Novinarji:

MARJETA ČATER TIMER

KARIN FORTE

LUNJA GABRIČ BRONIČ

VALENTINA GOLOB

MOJCA IVANOVIČ KOPECKY

AJŠA JAKOŠ VASLE

ANJA KOCJANČIČ

KRISTINA MIHELICH

KATJA TEJA MIKLAVČIČ

AJDA OSOJNIK

ŽAN PETEK

AŽBE PODLIPEC

ANAISA STERLE LAIGNEL

MARUŠA TOMAŽEVIČ

TAJDA TOMŠIČ

Fotografi:

JAN KLEMENČIČ

BOR MATKO

UMA FREJA PROSEN

ARNE REPOVŠ

HARUKI SAITO

MATEVŽ ŠTIH

DOMINIKA TEKAVC

ELA ŽAGAR

NIKA ŽNIDARŠIČ

Ilustratorke:

AMINA KARISHIK

DANAJA LUŠTRIK

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

UMA FREJA PROSEN

Oblikovanje in prelom:

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

ARNE REPOVŠ

Mentorici:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Jezikovni pregled:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Vse grafike, ilustracije in fotografije (z izjemo LPS) so dela dijakov Gimnazije Ledina.

Mladika, glasilo dijakov

Gimnazije Ledina

Leto 2022/23, letnik 54, številka 1

Ljubljana, december 2022

M

